

NGUYỄN HIẾU

**CÔ GÁI ĐIỂM
DƯỚI GÀM CẦU LONG BIÊN**

KỊCH BẢN

Trại sáng tác kịch bản sân khấu Đà Lạt tháng 5/2020

*Chẳng thơm cũng thể hoa nhài
Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An
(ca dao)*

NHÂN VẬT

- 1. Lê Thương, gái điếm**
- 2. Ngân rỗ, chồng Lê Thương**
- 3. An Hoàng, trượt thi đại học, bỏ nhà đi lang thang**
- 4. Cụ Thành, vô gia cư**
- 5. Vịnh, xe ôm**
- 6. Ông Viện, bố An Hoàng. Thứ trưởng một bộ**
- 7. Bà Thịnh, vợ ông Viện**
- 8. Đỗ, lái xe của cho ông Viện**
- 9. Long nhái, trẻ vô gia cư**
- 10. Quý hạt nhân, trẻ vô gia cư**

Nhân vật phụ : các nhân vật trong chuyện kể của cụ Thành: vợ chồng thợ kim hoàn, ông xích lô và con trai ông, gã ăn trộm, ông chủ cửa hàng, ông đốc tờ, cô Vân, ba chàng trong Đoàn thanh niên trường mỹ thuật....

Cảnh 1: Khoảng 9 giờ tối. Gầm cầu Long Biên chỗ trú ngụ của những người vô gia cư.

Cụ Thành nửa nằm nửa ngồi trên cái chiếu rách. Tựa lưng vào thành trụ cầu đang nói vu vơ.

Cụ Thành:- Các con biết không ?. Nhà bà ở phố Hàng Bạc, gần giáp ngã ba phố hàng Mắm. Nhà to nhất nhì phố không đùa

Trẻ vô gia cư:- Bà chỉ bịa. Nhà to sao không ở mà lại ra ngoài này ngủ hoang.

Cụ Thành:- Tại thằng Nghiệp nhà bà đánh bạc. Bà có biết đâu, mãi đến khi nó thua quá bọn họ kéo đến đòi nợ, nếu không trả thì họ sẽ chặt tay thằng bé. Khổ thế. Giá ông Kế còn sống thì đâu đến nỗi.

Đứa trẻ khác:- Ông Kế là ông nào ?

Cụ Thành:- Là bố thằng Nghiệp đấy. Ông ấy với bà cả đời có biết mặt ngang mũi dọc cây bài thế nào. Vậy mà thằng Nghiệp, nó nghiện hơn cả nghiện gái (*chep miệng*) Bố mẹ sinh con trời sinh tính mà. Bà bảo thật, đứa nào còn bố mẹ thì nên về. Đánh chửi thế nào có bố có mẹ vẫn hơn các con ạ.

Trẻ vô gia cư:- Có nuôi được đâu mà bám vào họ. (*nhìn ra*) Thằng Long Nhái về kia kia.

Cụ Thành:- Về lại bắt bà kể chuyện cho mà xem. Cái thằng ham chuyện ngày xưa thế không biết.

Long nhái (ra):- Bà ăn đi này. (*đưa bấp ngô nướng cho cụ Thành*) Bà lột cái bẹ cho đỡ nóng.

Cụ Thành:- Được rồi. Bà xin. Thế thằng Quý hạt nhãn đâu ?

Long nhái:- Nó về bây giờ đấy. Bà ăn đi cho mềm chứ để nguội là cứng đấy. Ăn xong bà kể nốt chuyện hôm qua nhé.

Cụ Thành:- Biết ngay mà. Thôi vừa ăn vừa kể cũng được. Đến đâu rồi nhỉ ?

Long nhái:- Đến đoạn đêm giao thừa, thằng ăn trộm gõ ngói trèo vào thì bị chủ nhà phát hiện. Ông chủ không bắt mà mời uống nước, lại còn giảng giải cho nó nghe nên sống thế nào. Xong xuôi nó định ra phía cửa thì chủ nhà bảo “anh vào đằng nào thì ra đằng ấy. Nhớ rậm lại hòn ngói cho nó khỏi dột”.

Trẻ vô gia cư:- Hay nhỉ, nhưng phét. Làm gì có người tốt thế. Giờ bị chủ nhà bắt được, nó lại không bãm cho nát thủ ấy à .

Cụ Thành:- Chuyện thật vì xảy ra ở sát nhà bà ngày xưa mà. (*cụ ăn ngô*) Ngon quá. Thế rồi ba, bốn năm sau vào sáng mừng một tết (*sân khấu tái diễn cảnh tái hiện theo lời kể*)

Cảnh tái hiện: Một cửa hiệu bán hàng tạp hóa ở phố hàng Bạc ngày xưa. Ông chủ đang ngồi trước tủ kính bày hàng. Một người mặc áo the, khăn xếp đầu đội mâm đồng trên phủ vải đỏ.

Người khách:- Con chào ông ạ .

Người chủ:- Chào anh. Tôi quả là...không quen anh ?

Người khách:- Vâng giao thừa đêm ấy trời tối, ngọn đèn ba giây nhà ông ...Con gõ ngói vào nhà, ông không bắt con giao cho Phu lít mà lại mời con uống nước giảng giải cho con lẽ sống trên đời

Người chủ:- À à, tôi nhớ ra rồi. Vậy anh là ...

Người khách:- Con là thằng ăn trộm đêm giao thừa năm ấy ạ. Cũng nhờ những lời dạy bảo của ông nên con đã bỏ nghề mạt hạng đó, làm ăn nên người, nên hôm nay con mang cái lễ mọn đến tạ ơn ông ạ.

(*Tiếng nói to của Quý hạt nhân từ hậu trường vang lên*):- Long Nhái lừa mụ bán ngô giỏi nhỉ. Lấy ngay được bắp to kềnh. (*cảnh hồi tưởng tan biến, cảnh hiện đại*)

Cụ Thành:- Sao, bắp ngô này, con lấy của người ta à ?

Long Nhái:- Bắp ngô có đáng là bao ...

Cụ Thành:- Bà đã trót ăn một nửa rồi. Người bán ngô nướng lò lãì được bao nhiêu mà con...(*lục túi*) May quá, bà có mười nghìn lúc chiều có một chú uống bia cho bà. Tý nữa con mang lên trả cho người ta.

Quý hạt nhân:- Mụ bán ngô téch rồi.

Cụ Thành (*dúi tiền vào tay Long nhái*):- Con cầm lấy, nhớ trả chị ấy. Con hứa trả thì bà mới ăn nốt .

Long Nhái:- Bà ăn đi. Yên tâm. Mai con sẽ trả. Giờ chị ấy về mất rồi.

An Hoàng (*hơi lão đảo đi ra, đến gần mấy bà cháu*):- Con xin bà tám bát nhé. Chà, mùi ngô nướng thơm nhỉ

Long Nhái:- Hoàng tử đã về .

An Hoàng:- Thằng kia nói gì thế ?

Cụ Thành:- Ngà ngà rồi thì ngủ đi con. (*rút tám bát đưa cho Thành*)
Bát của con đây. Rải ra cho ấm lưng mà ngủ. Có tý men trong người là dễ cà khịa, đánh nhau lắm.

An Hoàng (*cố cười*):- Con có đánh nhau đâu, mà...(*vẫy Long nhái*)
Ra tao bảo.

Long Nhái (*ra chỗ An Hoàng*):- Em đùa chút thôi .

An Hoàng:- Bé mồm thôi. Tao dặn mãi rồi. Sao chóng quên thế. Tao chuồn ra đây để trốn bố mẹ tao. Chỉ thương mẹ tao. Còn mày kín mồm

đừng lộ ra là ỏn. Nhớ chưa ? Giữ kín. Mai tao đãi châu bìa cở tẹt ga. (*trải đệm xuống*) Thôi tao ngủ đã. Ra nghe chuyện của cụ Thành đi. Lại chuyện ngày xưa chứ gì.

Lệ Thương (*chạy nhanh về cuống quýt*): - Có chỗ nào trốn được không bà ơi?

Cụ Thành:- Lại cái gì thế ?

Lệ Thương:- Thằng chồng cháu (*nhìn quanh*) Nấp chỗ nào được ?

Cụ Thành:- Chồng chứ ai đâu mà hốt hoảng thế ?

Lệ Thương:- Khổ quá. Cháu vừa bắt được khách thì nó ập đến đòi tiền bằng được. mà đã có đồng mả mẹ nào đâu. Lão khách sợ quá chuồn luôn. Mà không cho thằng chồng chó má ấy thì nó đánh. Đồ khốn nạn toàn đánh ác. Túm tóc, đánh vào mặt xung húp lên. Mặt mũi đầy sẹo như vỏ mít thì khách nào dám vờn.

Ngân rỗ (*từ trong vọng ra*):- Đâu, đâu. Con ranh ấy chạy chỗ nào ?(*ra nhón nhác*)

Lệ Thương (*nhìn quanh rồi nhẩy tót vào chỗ An Hoàng*):- Ôm chị đi. Cứ giả vờ là khách, không nó đánh chị chết mất (*ôm An hoàng*)

Ngân rỗ (*đến gần, giọng say*):- Á à. Mày tưởng rúc vào với khách mà thoát được tao hả ? (*sán gần Lệ Thương*) Lúc nãy khách chạy mày bảo không có tiền. Giờ thì sao ? >

An Hoàng (*ngóc cổ dậy*):- Ông làm cái gì đây ?

Ngân rỗ (*ngật ngưỡng*):- Mày ôm nó, tức là ôm vợ tao. Mọi người quanh đây đều biết nhé. Hừ. Thôi được rồi. Mày thích léng phéng với nó chứ gì ? Tao cho phép đấy, nhưng xiền đâu. Tiền chưa chao thì đừng húp cháo vội thằng nôt ruồi nhé.

An Hoàng (*móc túi rút ra tờ 500 nghìn*):- Được chưa ? Biến đi.

Ngân rỗ (*giật đồng tiền ngấm nghĩa*):- Biết điều đấy. Tạm ổn. Sinh hoạt câu lạc bộ đi. Còn con kia. Xong thì phần luôn, được món nào thì mang về cho tao, dẫu đồng nào thì ông oánh cho què lê kéo dẹt, nát mặt không thẳng chó nào dám nhìn đâu. (*lảo đảo ra*).

Lệ Thương:- Thằng chó. (*quay lại An Hoàng*) Sao không đưa nó hai trăm mà đưa lăm thế.

An Hoàng:- Không có tiền lẻ. Em thương chị. Em chỉ sợ ông ấy đánh chị thì khổ.

Lệ Thương:- Khôn nạn thân chị. Bình thường nó cũng tốt với chị lắm, thế mà rượt vào, nó bắt chị đi khách để có tiền cho nó cờ bạc. Chả thấy ai mê đồ đen như nó. Nhà cửa tan nát hết cả, thân chị lại thế này

An Hoàng:- Sao chị không bỏ quách ông ấy cho đỡ khổ .

Lệ Thương: - Bỏ thì biết ở đâu. Cái nhà như hũ nút ấy là của bố mẹ nó đấy. Chị chẳng còn ai. Có đưa con gái năm kia nó cũng bỏ chị đi rồi. Mà thằng chó cũng có buông chị đâu. Mỗi lần biết chị định bỏ nó lại oánh chị dã man, đánh chán nó lại khóc, van lạy...Nó còn bảo nó quen với tay lái xe nào của một ông làm to lắm. Nếu chị bỏ thì nó bảo ông ấy bắt chị vào tù.

An Hoàng:- Bắt vợ đi làm ca ve để lấy tiền đi đánh bạc. Kinh thật

Lệ Thương:- Thế này là điếm chứ ca ve gì. Chị làm ca ve nó cũng đến để bắt người ta trả tiền trước, thành ra làm chỗ nào cũng chẳng được lâu. Người ta sợ lằng nhằng không cho làm nữa .

Quý hạt nhân (*chửi*):- Đan mạch. Đòi như cút ấy.

Cụ Thành (*ngạc nhiên*):- Sao tự nhiên lại nói thế. Đan mạch là gì ?

Long Nhân :- Là nó chửi đấy bà ạ. Tức là (*ghé tai cụ Thành*). ...

Cụ Thành :- Khiếp. Quý hạt nhãn. Cấm không được chửi bậy thế. Quen mồm đi. Không nghe bà giận đấy.

Quý hạt nhãn:- Vâng. Bây giờ đũa nào mở mồm ra là chửi, là nói tục mà bà.

Cụ Thành:- Thế là hư, biết chưa ? Nghe bà đi con (*chuyển tư thế nói một mình*):- Người ta nợ vợ, còn đây nợ chồng. Ngày xưa, phố nhà bà có cô đào ở Khâm thiên. Có ông khách đến chơi về bỏ quên cái ví trong đó có 3 nghìn tiền Đông dương. Số tiền hồi ấy mua được cả cái vila to như ở phố Hai Bà Trưng ấy .

Long Nhái :- Thích thế. Bao giờ mình bắt được số tiền to thế nhỉ. Xong, cô ấy bỏ làm đào chứ.

Cụ Thành:- Không, cô ấy trả lại. Ông khách cho cô ấy nửa chỗ tiền, cô ấy không nhận. Ông ấy sau mê quá định bỏ tiền chuộc cô nàng ra để lấy làm vợ. Cô ấy không chịu bảo “vợ chồng là cái số chứ không phải ban ơn” .

Quý hạt nhãn:- Kiêu ấy, bây giờ người ta gọi là giờ hơi bà ạ. Cờ đến tay mà không phát, thì đúng là hâm tỉ độ. Hâm thế khổ suốt đời là phải. Đan...(*bịt mồm*) bập bập. Con quên

Cụ Thành:- Thế mà bà ấy không khổ đâu. Bây giờ bà ấy vẫn còn ở mạn Bác cổ đấy. Ông chồng vẫn sống, con cháu đề huề, hòa thuận lắm. Hơn tuổi bà mà vẫn xâu kim, đi chợ được. Ở hiền gặp lành các con ạ. Chả bù cho bà. Có độc thẳng con, lấy vợ cho nó thế mà chỉ vì đánh bạc...thành ra (*khóc sục sịt*)

An Hoàng (*ngheń cở sang*):- Bà đừng khóc nữa. Nghe bà khóc cháu muốn đập phá tất cả rồi lên lao đầu xuống sông mà chết đây này.

Cụ Thành:- Ủ. Bà thôi đây. Bà không khóc nữa đâu (*nhỏ dần*). Không khóc. Làm người phải vui lên chứ nhỉ. Không khóc, không khóc nữa. (*Thấy Vịnh xe ôm dắt xe ra*). Hôm nay có may mắn không ?

Vịnh :- Chán lắm cụ ạ. (*thở dài*) Con cháu như thế, chả biết trông cậy vào đâu.

Cụ Thành:- Con chú làm sao ?

Vịnh (rút áo mưa trái, nằm xuống):- Không sao đâu ạ. Con chớp mắt đây. Mệt quá. Cũng là đời người mà ...mà (*thiếp đi*)

Bóng tối xâm dần chuyển cảnh.

Cảnh 2: Nhà ông thứ trưởng Viện.

(*Bà Thịnh ngồi im lặng trên salong, ông Viện đi đi lại lại về nóng ruột*)

Ông Viện:- Em có tin gì về thằng An Hoàng không ?

Bà Thịnh (lắc đầu):- Chưa có gì .

Ô Viện:- Nó gọi điện về chưa ?

B Thịnh(lắc đầu buồn bã):- Em gọi con mấy lần mà không thấy trả lời .

Ô Viện:- Tại sao thế nhỉ. (*ngồi xuống*) Nhà cửa như thế này. Bao nhiêu đũa ở Hà Nội mơ ước một phần rất nhỏ của nó cũng không được. Thế mà ...Đùng một cái thằng bé bỏ đi. Hay tại vì sướng quá phát rồ, mất tinh táo.

Bà Thịnh (thở dài):- Sướng á (*lắc đầu*) Chịu. Làm sao em biết con nghĩ gì .

Ô Viện:- Hay là vì nó buồn không đỗ đại học. Mà ngay cả việc này, anh đã nói với nó là hết sức bình tĩnh, để anh nhờ anh mấy cậu lãnh đạo bên bộ, mấy tay trong hội đồng chấm thi già xoát lại rồi thay đổi chút ít là xong. Tất nhiên tốn ít tiền sẽ ổn thôi. Vậy mà. Thằng này đúng là ... (*lắc đầu*) Em pha nước chưa ?

Bà Thịnh:- Em pha nước mới đã mời anh mấy lần .

Ô Viện (*rót nước, uống*):- Anh đã bảo rồi, cái gì cũng nên bình tĩnh. Nóng vội là mất việc. (*xòe hai tay ra*) nhà này còn có ai ngoài nó. Anh còn làm việc hơn chục năm nữa, nếu chuyện này lộ ra sẽ âm ỉ. Người ta sẽ loạn cào cào lên. Nào là bố không dạy được con thì nói ai.. Nào là chắc nhà này có vấn đề gì nên thằng con duy nhất cũng bỏ đi. Tai hại không biết đâu mà lường. Không đùa được.

B Thịnh:- Nhà mình không ai nói ra thì làm sao người ta biết được.

Ô Viện:- Em nhầm. Cái gì kín mấy thiên hạ rồi cũng biết hết. Bung ra một cái thì dư luận ồn lên, anh sẽ mất uy tín. Kì này lại sắp hết nhiệm kì, bổ nhiệm lại mà mình dính vào sự lộn xộn này thì...Con với cái.

B Thịnh:- Tức là anh lo cho địa vị của anh hơn là lo cho thằng bé phải không ?.

Ô Viện (*nhìn vợ*):- Thì có tôi mới có nó. Tôi có chức tước đảng hoàng, mọi thứ mới đầy đủ, vợ con mới thoải mái. Tôi bị vớt đi thì nhà này cũng thành rẻ rách nốt.

B Thịnh (*lắc đầu*):- Thảo nào, thằng bé ...

Ô Viện:- Em nói sao. Thằng bé nó nói gì với em phải không ?

B Thịnh:- Thôi, chả có gì đâu.

Ô Viện (*sang ngồi với vợ*):- Em nói đi. Chỉ có vợ chồng mình chứ có ai. Nghe câu vừa rồi, anh đoán dứt khoát thằng bé đã nói gì với em về anh. Đúng không ?. Vì thế nên nó mới bỏ đi.

B Thịnh:- Chả có gì cả.

Ô Viện (*bực mình, đứng lên*):- Cô lạ thật đấy. Chuyện con nó nghĩ gì, nói gì về tôi, bố nói mà cô cũng không nói với tôi là sao (*lại sang bên đối diện ngồi xuống*). Ở cái nhà tôi, chính cái thằng tôi đây, làm đủ mọi thứ, nghĩ đủ mọi mẹo mực để có cái cơ ngơi, gia tài này cho mẹ con cô hưởng. Ngay cả cô nữa, cô thử xem có người đàn bà nào hơn cô không. Thế mà, thế mà ...

B Thịnh:- Thì mẹ con em biết ơn anh là được chứ gì.

Ô Viện:- Ngồi đây mà nói biết ơn xuống thì ai chả nói được. Nay con bỏ đi mà không hiểu tại cái gì nó lại làm thế, trong khi cô biết vì sao thì cô không nói. Không nắm được nguyên nhân thì tài thánh cũng không có thể đưa nó về. Hay là cô không muốn nó về.

B Thịnh:- Anh đừng nói thế. Thằng bé có mệnh hệ gì thì em sống làm sao được.

Ô Viện:- Thế thì cô phải nói ra đi chứ. Biết tường tận sự việc mới có cách giải quyết .

B Thịnh:- Em nói ra anh đừng giận em nhé. Vì có thể không phải như vậy.

Ô Viện:- Ừ, em nói đi, nói ngay đi.

B Thịnh:- Hôm đầu tiên con đi, khi em gọi điện thoại thì nó bảo nó bỏ nhà đi vì anh.

Ô Viện:- Vì anh... Vì tôi á. Sao lại có thể vì tôi nhỉ. Tôi không thể nào tin. Cô bịa đặt

B Thịnh:- Có bóng đọi. Em không bịa đặt đâu. Lúc ấy anh không có nhà. Nó kể lể một chặp xong tắt máy luôn.

Ô Viện:- Nó kể về tôi à? Kể thế nào, cô nói đi. Nói ngay đi, tôi không chịu được nữa rồi. Nhanh lên

B Thịnh:- Thôi được rồi để em kể. Đây là cái hôm ngay sau khi con nó trượt đại học. Anh cho con đi cùng anh cho khuây khỏa. Không biết đến đâu đấy, có người đưa túi quà cho anh, còn nói rõ “vì anh ủng hộ tay trong, họ mới thắng dự án ấy nên họ biếu anh tiền tỉ lệ dự án”. Đâu như hai triệu đôla gì đấy.

Ô viện:- Ở đâu...À, tôi nhớ rồi. Chỗ tay Cân công ty xây dựng đường. Đáng ra biết thế nó phải mừng chứ.

B Thịnh:- Đến khi anh về dự hội nghị. Anh bảo con ngồi chờ anh phát biểu xong là đưa nó đi chơi. Thăng An Hoàng bảo lúc lên phát biểu, anh nói hay lắm ”rằng chúng ta phải công tâm đặt lợi ích chung lên trên lợi ích riêng. Phải hết sức mình không tính toán hơn thiệt, không màng đến quyền lợi cá nhân ...”

Ô Viện:- Ai là lãnh đạo bây giờ chả nói như vậy. Tôi không tin vì thế mà thăng bé bỏ nhà đi. Nó còn kể gì nữa không ?

B Thịnh:- Cũng hôm ấy, khi đến chỗ công ty đường thì anh chê bai rất ghê anh gì đấy ở trên Bộ, hình như là anh Vận thì phải. Anh bảo anh Vận chả hiểu gì chuyên môn mà lại trong hội đồng duyệt dự án nên đã phát biểu nhiều ý kiến gây khó dễ cho cơ sở. Thế mà khi gặp anh Vận, anh lại khen anh ấy hết lời về sự am hiểu công nghệ.

Ô Viện:- Tức là nó nghĩ tôi là giả dối, là lá mặt lá trái chứ gì...

B Thịnh:- Em không biết.

Ô Viện:- À à, có lẽ không phải mà là vì. Đúng rồi. Tôi nghĩ ra rồi. Hôm ấy, ở phòng tay Vận, tôi không nén được nên đã tát nó.

B Thịnh:- Anh tát con trước mặt người khác...Nhưng sao anh lại tát nó.

Ô Viện:- Vì vì, tôi đang khen với tay Vận thì thằng An Hoàng bảo bố vừa chê chú Vận ở chỗ chú Cân ghê gớm thế mà bây giờ...

B Thịnh:- Vì thế mà anh đánh con ư ?

Ô Viện:- Nó nói thế là bóc mẽ, là làm nhục tôi trước mặt người khác còn gì (*im lặng bồng giật mình*) Ờ nhưng chắc không phải thế. Vì từ hôm trượt thi đến hôm nó bỏ nhà đi nếu tôi không nhầm là gần hai tháng kia mà. Thế thì, vì cái gì nhỉ.Thằng bé...Lạ thật...

B Thịnh:- Còn việc này nữa. (*bà đi vào phòng*)

Ô Viện:- Em đi đâu đấy ?

B Thịnh (ngoảnh lại):- Để em lấy cho anh xem cái này

Ô Viện (đứng lên, ngồi xuống bòn chôn):- Lại còn cái gì nữa đây ?.

B Thịnh (đi ra tay cầm cuốn sổ cũ):- Đây, anh nhận ra cuốn sổ này chứ ?(*đưa cho chồng*)

Ô Viện (cầm cuốn sổ):- Đúng rồi. Đây là cuốn nhật kí hồi trẻ của tôi. Tôi tưởng đã mất. À, à. Nhớ rồi. Tôi đã cất nó ở trên gác xép lâu lắm rồi nên quên mất (*mở cuốn sổ*). Ai gạch đít đây

B Thịnh (lắc đầu):- Buổi chiều con ở nhà một mình. Chắc nó tìm thấy cuốn sổ này nên nó đọc. Chập tối nó bỏ đi. Em vào phòng nó thấy cuốn sổ này ở dưới gối của con.

Ô Viện (lặng lẽ giở cuốn sổ, lẩm bầm):- Đúng là nó gạch đây. Chết thật. Nó đọc trang nào hay là tát cả nhỉ (*lẩm bầm đọc*)

(*Những dòng nhật kí vang lên*):- Thế là mình thành công rồi. Ngày mai là ngày cưới của mình. Một thằng con trai nhà quê nghèo kiết xác thế mà cưới được cô vợ con một của ông thứ trưởng lành hiền, chân thật dân Hà Nội gốc nhưng thật ngốc nghếch. Mình đã thành công khi đóng vai một gã thanh niên thông minh, chịu học hỏi và có chí tiến thủ. Nhưng cái chính là mình đã lừa được con gái cụ. Cô nàng Thịnh xinh đẹp kiêu kì, vậy mà...Mình đã thành công khi nghĩ ra kế để tay Chi người yêu cô ấy mang tiếng là kẻ bắt cá hai tay. Mình chỉ mất có hơn triệu bạc mà ả Lan quái quỷ đã giúp mình thật tuyệt vời. Cô nàng Thịnh thì cả tin nên đã xua đuổi tay Chi đi. Con gái vừa bị phản bội thì dễ xa vào vòng tay thằng con trai khác lắm. Mình đã thành công, đã thành công. Con rể ông thứ trưởng chả nhẽ tốt nghiệp xong lại thất nghiệp ?. Làm gì có chuyện ấy nhỉ. Một chỗ làm béo bở sẽ là của mình. Cơm no bò cưỡi. Thầy mẹ mình chà mắng mình vô dụng nữa đi. Một cô vợ xinh đẹp, một gia tài kèch xù, nhà giữa Hà Nội, lại có ông bố vợ thứ trưởng làm bàn đạp thì tha hồ tiến thân. Ha ha ha ha

Ô Viện:-Thế nghĩa là con trai tôi nghĩ bố nó là thằng đều phải không ?

B Thịnh:- Em không biết.

Ô Viện:- Có phải cô cũng khinh bỉ tôi, nên con cô ?

B Thịnh:- Em chả có gì để nói cả.(bà đứng dậy đi vào) Anh cũng là bố thằng An Hoàng cơ mà (bà vào hẳn phòng)

Ô Viện (đi đi lại lại, rồi ngồi xuống sa lông):- Dù sao cũng phải tìm nó về chứ không thể để nó lang thang, nhớ có ai trong Bộ...Mà ngay cả những ai phát hiện ra điều này cũng chẳng có lợi gì.(đang ngồi bồng gật gù) Phải rồi, để bảo cậu này may ra có thể (rút điện thoại) Đỡ hả ? Đúng rồi. Đến ngay tôi có việc đây. Nhanh nhé. (ông Viện đặt điện thoại trên bàn trầm tư) Không có lẽ, không có thể...Lại là như vậy.

Đỗ (vào):- Anh gọi em có việc ạ ?.

Ô Viện:- Sao nhanh vậy ?.

Đỗ: - Em đang đi mua mấy thứ cho nhà em, tình cờ đến đầu phố thì nghe anh gọi. May thế. Em tưởng hôm nay ngày nghỉ anh về quê..

Ô Viện :- Cũng định thế nhưng vướng chút việc ngoài này nên lại thôi

Đỗ:- Có chuyện gì phải không ạ ?

Ô Viện (*nhìn vào phòng trong hạ giọng*):- Chuyện này chú phải giữ hết sức kín, kể cả với cô ấy-vợ chú.

Đỗ:- Anh biết đấy, gần chục năm em phục vụ anh. Việc to việc nhỏ, anh có thấy em sơ suất điều gì không ạ (*hạ giọng, nhìn quanh*) Chị em có nhà không ?

Ô Viện:- Cô ấy ở phòng trong. (*nhìn vào phòng trong*) Tôi biết chú cẩn thận và kín đáo nên việc hệ trọng này tôi mới nhờ chú.

Đỗ:- Vâng anh cứ nói. Em sẽ hết sức mình.

Ô Viện:- Chú đi tìm bằng được thằng An Hoàng và bằng mọi cách đưa nó về đây cho tôi. Dĩ nó tự nguyện về là tốt nhất, bằng không, kể cả quyết liệt với nó chú cũng phải đưa nó về.

Đỗ:- Sao ? Cháu An Hoàng bỏ nhà đi hả anh. (*lắc đầu*) Đúng là em không thể tin được. Con trai một của ông thứ trưởng muốn gì được nấy, kém gì con vua, thế mà...

Ô Viện:- Vậy mới ngược đời, mới oái oăm. Mà này, ngay anh em trong đội xe con của Bộ chú cũng không được để lộ ra đây.

Đỗ:- Em biết chứ. Anh yên tâm. Thế cháu nó đi lâu chưa ?

Ô Viện:- Ba, bốn hôm nay rồi. Tôi thì bận quá, phần việc của Thứ trưởng Bản về hưu chưa phân ai, Bộ trưởng cũng tạm giao cho tôi.

Đỗ:- Anh bây giờ là nhiều việc nhất trong lãnh đạo bộ đấy. Anh có khả năng, giải quyết việc nào ra việc ấy. Mà ngay anh có rảnh anh cũng không biết chỗ nào mà tìm nó.

Ô Viện:- Nhà tôi, cô ấy chỉ biết khóc lóc, than thở...*(lắc đầu)* Chán quá. Thế nên tôi mới trông cậy và tin tưởng chú, nhờ chú việc này.

Đỗ :- Anh yên tâm. Anh đã tin thì em sẽ hết sức và thật kín đáo. Ngay như cái hôi cô gì ở quán ca rao kê....

Ô Viện *(đưa mắt vào phòng trong, giơ tay để lên môi)*:- Tôi tin chú. Tiên hành ngay đi nhé. Đây cầm tạm chỗ này.

Đỗ:- Kia anh. Anh cho em nhiều rồi, còn việc này là tình nghĩa em sẽ ...

Ô Viện:- Cứ cầm lấy. Phòng khi phải vào những quán bia, bi a, hay Ca rao kê để tìm nó thì phải có tiền chứ. Chả nhẽ để chú bỏ tiền túi. Cát ngay đi. Tập trung, cố gắng cho tôi trong một hai ngày mà đưa được nó về là tốt nhất.

Đỗ:- Em sẽ cố ạ.

Ô Viện *(hắt hàm vào trong)*:- Cần nhất là cho cô ấy yên tâm, chứ mấy hôm nay thương con khóc xung hết cả mắt. Khổ.

Cảnh 3: *Gầm cầu. Xẩm tối. Trời mưa to.*

Lệ Thương *(ngồi tựa vào trụ cầu)*:- Chó chết. Trời mưa thế này thì lại nhịn đói thôi.

An Hoàng:- Chị chưa ăn gì phải không ?

Lệ Thương:- Còn vài đồng bạc dất lưng. Tối qua thằng chó xuống trần hết rồi.

Long Nhái:- Chị không biết dấu chỗ nào à ? Dốt.

Lệ Thương:- Đang về thì gặp thằng bỏ mẹ ấy. Chưa kịp làm gì thì nó đã lao đến. Khôn nạn. Chó cắn áo rách.

An Hoàng:- Chị Thương. Có áo mưa không ?

Lệ Thương:- Có, cậu mượn à. Đây

An Hoàng (đưa tiền cho Lệ Thương):- Không. Chị mặc áo mưa vào đi ăn đi.

Lệ Thương:- Cậu tốt thế. Chị xin. Nhưng chị bảo này.

An Hoàng:- Chị bảo gì ạ ?

Lệ Thương:- Cậu cho tiền thì chị nhận, nhưng đừng có vương vấn chị đâu đấy, rồi khổ vào thân cậu .

Quý hạt nhân (vo tờ giấy vứt xuống):- Diên. Đan mạch.

Cụ Thành:- Quý. Vẫn chưa bỏ được thói nói bậy à ? Nhặt lên, gặp thùng rác ở đâu thì bỏ vào. Bạ đâu cũng vứt thì đường phố Hà Nội thành bãi rác à.

Quý hạt nhân: - Đây là găm cầu mà (*ngữ thế nào lại cúi xuống nhặt tờ giấy vừa ném, lâu bầu*). Con nhặt rồi, bà đừng mắng con “ăn đâu, bình đây nữa nhé”. Nghe ghê lắm

Long Nhái:- Vương vấn...Chị khùng đây à ? Nó kém chị đến chục tuổi chứ ít đâu

Lệ Thương (thở dài):- Độ năm, sáu tuổi thôi. Là chị cứ dặn trước.

Cụ Thành:- Chị ấy nói đúng đấy. Chuyện đời lằng nhằng lắm, các con chưa hiểu đâu.

An Hoàng:- Thôi, chị đi ăn cho khỏi đói bụng.

Quý hạt nhãn:- Nó đưa chị tờ gì đấy ?

Lệ Thương:- 500

Long nhái (bảo Quý hạt nhãn):- Mà vô duyên thế?

Quý:- Thì để tao bám đuôi bà chị cá kiếm bán phở. Lúc này gặm cái bánh mì giờ lại rỗng ruột rồi.

Long nhái:- Quái đấy. Bà chị cho thằng này bám càng chứ.

Lệ Thương:- Thì đi. Bà có đi không, con mời.

Cụ Thành:- Thôi, mưa to lắm. Bà ngại. Nếu về còn tiền thì mua cho bà nắm xôi năm nghìn.

Long Nhái:- Nhất trí.

Quý hạt nhãn:- Tiền chị ấy chứ tiền mày đâu mà hô to thế ?

Lệ Thương:- Thôi được rồi. Đi nào .(nhìn thấy Vịnh xe ôm dắt xe về)
Anh ăn gì chưa ?

Vịnh (lắc đầu):- Ế quá .

Long nhái:- Xe ôm thì cũng như đi câu, lúc nỏ lúc xịt nghĩ làm gì. Anh chưa nhai chứ gì. Thế thì đi với bọn này. Thằng An Hoàng đãi mỗi người một bát phở. Riêng cụ Thành năm nghìn xôi.

Vịnh:- Thôi mấy chị em đi đi. Tôi chưa ăn nhưng chả thấy đói gì cả .

Cụ Thành:- Lại lo cho con hả ?

Vịnh:- Vâng, con lo quá. Nhưng sao cụ biết ạ ?

Cụ Thành:- Thì tối hôm kia chú chả bảo thằng bé con chú bị làm sao đây, chú chả biết trông cậy vào đâu mà.

Vịnh:- Không, không có chuyện gì đâu ạ .

Lệ Thương:- Có gì anh cứ nói ra. Một là cho nhẹ người, hai là bà cháu, chị em tôi biết đâu chả giúp được tý tẹo nào chẳng .

Long Nhái:- Đúng đây. Nhà anh, con cái có chuyện gì đúng không ?

Quý hạt nhãn:- Nói ra đi bố. Nghe xong chúng em còn nhót ra quán.

Vịnh:- Mọi người cứ ra ăn đi cho khỏi đói.

Lệ Thương:- Cũng quá bữa rồi, không thấy đói nữa. Có gì anh cứ nói toạc ra, không sao đâu.

An Hoàng (ngóc cổ dây):-Đúng rồi. Có chuyện gì anh cứ nói hết cho thoải mái.

Cụ Thành:- Nói ra được sẽ nhẹ ngay chứ để trong người nặng nề lắm, có khi còn sinh bệnh ra đây.

Vịnh:- Có gì đâu. Thằng con con phải đi bệnh viện....

Long nhái:- Bệnh viện ở ngoài này đúng không ?

Vịnh:- Đúng rồi. Bệnh viện Bạch Mai. Mẹ nó phải ra trông. Thỉnh thoảng tôi có rẽ vào xem bệnh tình của cháu thế nào .

Lệ Thương:- Đỡ nhiều rồi chứ ?

Vịnh:- Ngày mai thì cho về .(*thở dài*)

Quý hạt nhãn:- Vậy là ngon rồi. Thế mà cứ làm bọn này sốt ruột.

Long Nhái:- Cái thằng này. Chưa chi đã...Nó về là mừng, sao anh lại thở dài ?

Cụ Thành:- Long nhái hỏi đúng đấy. Con nói đi xem nào. Lo nghĩ cái gì mới thờ dài chứ

Vịnh:- Chả đâu gì cụ. Con cho cháu về vì ...không tìm đâu ra 30 triệu để mổ cho thằng bé. Nên đành mang về nhờ trời, nhờ phật vậy.

Lệ Thương:- 30 triệu để mổ. Mà không mổ thì nằm chờ chết đúng không ?. Hôm qua tôi đã nghe thấy một vụ y như thế. Tội lắm. Không ngờ lại rơi vào anh.

Cụ Thành:- Nhà có gì bán được thì cố mà bán để có tiền mà lo cho nó chứ .

Vịnh:- Con cũng tính thế rồi nhưng nhà con chả có gì đáng giá. Bán nhà thì mẹ con nó ở đâu.

Long nhái :- Chuẩn. Đã phải chạy xe ôm thì nhà đúng là chẳng có gì.

Cụ Thành:- Này. Hay là bà cháu mình xem ai có đồng nào gom vào, đỡ cho anh ấy.

Vịnh:- Thôi cụ ạ. Bà con, anh em mình ở đây, hoàn cảnh đã thế này thì...

Long Nhái:- Tán thành. Chị Thương. Ta không đi ăn nữa. Được không ? Em còn (*móc túi, lôi tiền ra đếm*) ba trăm, ba trăm hai, ba trăm...(*vẩy vẩy xếp tiền*) Tôi có 342 đồng.(*rúi vào tay Vịnh*) Anh cầm lấy.

Quý hạt nhân:- Hề hề. Thế mà đóng cửa định đi ăn bóng chị.(*Long nhái rúi đầu Quý*) Không sao, tiết kiệm thế là tốt. Còn tở...(*móc túi*) đúng bốn chim. (*rúi vào tay Vịnh*) ông anh cầm cho thằng em.

Cụ Thành:- Đây để bà xem rần vốn của bà nào. Này, nay. Đứa nào đếm cho bà cái. Thằng Long ...

Long Nhái:- Con đây (*cầm tiền đếm nhảm*) bốn trăm, năm trăm một...
Kho bà khá nhỉ

Cụ Thành :- Thì hôm qua có hai bà cùng phở thế nào lại biết bà ở đây ra thăm cho đây.

Lệ Thương:- 500 này của chị em tôi.

Vịnh:- Thế mọi người không ăn nữa à ?...Đói bụng chịu sao được. Mà chỗ này ...những 30 triệu cơ mà...Thôi, tôi không lấy đâu. Mọi người cầm lại đi

Quý hạt nhãn:- Anh cứ cầm lấy. À, còn thằng An Hoàng.

An Hoàng (đang nắm choàng dây):- Của tôi..Còn hai triệu ba. Long ơi đưa hộ anh ấy cho tôi với.

Quý hạt nhãn:- Trời. 2 triệu ba. Làm gì mà dầm thế này ơ ?

Long Nhái:- Im mồm đi. Tiền của An Hoàng đây (*đưa tiền cho Vịnh*)

Vịnh:- Tôi...Cám ơn mấy bà cháu nhưng tôi không nhận đâu.

Quý hạt nhãn:- Anh cứ cầm lấy. Chưa đủ thì tìm cách sau.

Long Nhái:- Cách nào nhỉ (*ngửa mặt lên,kêu to*) Tao biết rồi nhớ. An Hoàng. An Hoàng. Ông có phờ búc chứ ?

An Hoàng :- Có nhưng mấy hôm nay chán. Khóa rồi. Nhưng để làm g ?

Long nhái:- Thế thì mở lại đi. Tý nữa hỏi kỹ việc của anh Vịnh rồi đăng lên Phờ búc của ông nhờ hảo tâm của thiên hạ xem sao.

Quý hạt nhãn:- Đan mạch (*bị mồm*) chét chét. Đúng rồi. Tuyệt vời. An Hoàng làm ngay đi. Kia loa điện thoại ra. Sớm lúc nào hay lúc ấy. Biết đâu đây. Hà Nội bây giờ thiếu gì người tốt.

(*An Hoàng lẳng lẳng loa điện thoại ra cầm cúi vuốt trượt*)

Vịnh:- Ừ. Cách ấy may ra. Thì ...nhưng mà còn hơn...Chứ số tiền này. Bà cháu, các em đã khổ rồi mà..Tôi không nữa

Cụ Thành:- Kìa con. Cứ cầm đi...Đấy là tấm lòng của bà cháu tôi, chứ ngày xưa thì...

Long nhái:- Ngày xưa việc này xử lý thế nào hả bà ?

Cụ Thành: - Ngày xưa ý à...Đề bà nhớ xem nào. À phải rồi. Ngày trước Hà Nội mình có mấy cái bệnh viện mà hồi ấy gọi là nhà thương đấy.

Lệ Thương:- Hay nhỉ. Bệnh viện mà lại gọi là nhà thương. Đúng rồi. Con nhớ rồi. Bác sĩ thì gọi là đốc tờ bà nhỉ ?

Cụ Thành:- Bệnh viện Bạch Mai gọi là nhà thương Cống Vọng. Bệnh viện 108 là nhà thương Đồn Thủy, còn một nhà thương nữa thì dành cho dân nghèo, những người không có tiền chữa chạy thì vào đấy chính phủ giả tiền.

Vịnh:- Giá như bây giờ còn nhà thương ấy nhỉ thì con con...

Long nhái:- Có nhà thương à bệnh viện ấy thật hả bà ?

Cụ Thành:- Có chứ. Ở ngay phố Hàng Gà nên gọi là nhà thương làm phúc Hàng Gà. Ở phố hàng Bạc nhà bà trước có mấy người để ở nhà thương ấy giờ vẫn còn sống đấy.

Quý hạt nhãn:- Sao bà nhớ dai thế ?

Cụ Thành:- Có gì đâu, vì hồi bé bà đã nghe câu chuyện này nên bà nhớ mãi. Bà ấy giờ còn sống đâu như đã về Chợ Đuối thì phải, nhưng ông chồng thì chết hình như ba bốn năm trước rồi.

Long nhái:- Bà nào, ông nào hả bà ?.

Cụ Thành:- Ông ấy là đốc tờ ở nhà thương Hàng Gà, còn bà ấy bà nhớ tên là Tý bị lạc bố mẹ, vô phúc thế nào lại mắc bệnh lao. Ngày xưa mà

bị mắc bệnh lao là coi như xong. Thế mà ông Đốc tờ bỏ cả tiền riêng ra mua thuốc quý chữa chạy cho bà ấy.

Lệ Thương:- Đốc tờ à bác sĩ thế mới là bác sĩ chứ .

Long Nhái:- Chị. Để bà kể tiếp đã nào.

Cụ Thành:- Phúc đức thế nào mà cô Tý ấy lại khỏi. Nhưng khổ cho ông đốc tờ sau đó chính ông lại bị lao

Quý hạt nhãn:-Lây là cái chắc. Lao còn kinh hơn dịch cô vít bây giờ nhiều.

Long nhái:- Lại mà ỹ nữa. Im đi. Sau thế nào hả bà ?

Cụ Thành:- Bà vợ ông đốc tờ thấy chồng bị lao bèn tìm cách bỏ đi theo nhân tình của bà ấy .

Lệ Thương:- Khổ cho đốc tờ quá. Đúng là làm phúc phải tội.

Cụ Thành:- Ấy thế mà không phải vậy đâu. Ông đốc tờ lúc đó ốm đau vì nan y đã lâu, đang nằm chờ chết thế mà...

***Cảnh phục hiện theo lời kể của cụ Thành:** Một căn phòng Hà Nội vào những năm 52-53 ở Hà Nội. Trên tường là bức tranh phiên bản “ cô gái bên hoa huệ” của Tô Ngọc vân. Cây ghi ta treo bên cạnh. Một tủ sách. Một máy quay đĩa kiểu cổ*

Đốc tờ (đang đứng bên cạnh máy quay đĩa thờ dài, lẩm bẩm):- Chiều nay người ta sẽ đến lấy cái máy này. Muốn nghe Thái Thanh hát mấy bài của Dương Thiệu Tước, của ĐặngThế Phong cũng chịu. (*cố hát*)”ngoài kia giọt mưa thu thánh thót ...roi...” (*ông ho, thờ dốc*) mệt quá. Có nghe lần cuối vậy (*Đặt đĩa lên dây cót*)

Tiếng hát rè rè từ đĩa cất lên:- Ngoài kia giọt mưa thu thánh thót roi,

Vân (từ ngoài vọng vào):- Đúng nhà ông đây rồi. Vâng cảm ơn bà.

Tiếng đáp lại:- Không có chi. Cô nhận ra thì đúng rồi.

(*Tiếng gõ cửa*)

Đốc tờ (chẹn ngược):- Ai đấy. Ông ta đến sớm thế (*ông tắt máy hát*) Cửa khép hờ thôi ạ. Mời ông vào.

Vân:- Chào ông.

Đốc tờ:- Chào cô. Cô tìm ai ạ...

Vân:- Ông là Đốc tờ Lý...

Đốc tờ:- Vâng...nhưng cô.

Vân:- Em biết ông đang mệt, em không muốn ông nói nhiều. Em là Vân tức Tý hai năm trước ông đã bỏ tiền chữa bệnh cho em. Giờ vì em mà ông lại bị lây chứng nan y.

Đốc tờ:- Sao cô biết tôi bị ...

Vân:- Em có đến nhà thương mấy lần hỏi, nên có người chỉ...Em nhớ mang máng số nhà của ông nên đến phố này hỏi, may em lại nghe thấy tiếng ho của ông hệt như hồi em đang bị. Thế nên....

Đốc tờ (ho) :- Tôi nhớ ra cô rồi.

Vân:- Ông đang mệt, đừng nói, nghe em đã. Em biết sau khi ông lây em phát bệnh, bà nhà đã bỏ ông. Vì thế em xin phép ông cho em được đền đáp công ơn trời biển của ông đối với em.

Đốc tờ:- Tôi nhớ hồi đó cô nghèo lắm nên mới phải vào nhà thương làm phúc...

Vân:- Vâng. Hồi ấy là vì em bị mẹ mình bắt nên thất lạc bố mẹ. Còn bây giờ...Còn bây giờ. Bố mẹ em đã tìm thấy em...Bố em là chủ bút tờ nhật trình và nhà máy in ở Ngõ Huyện

Đốc tờ (ho):- Tôi mừng cho cô, nhưng mà...Tôi thế này thì...

Vân:- Em kể về việc ông cứu em khi em bị trọng bệnh, bố mẹ em cho phép em được thực hiện ước vọng của mình là tìm ông để trả ơn ông.

Quý hạt nhãn (giọng vang lên xóa cảnh kể- Cảnh hiện đại) :- Vậy là ông đốc tờ à bác sĩ ngon rồi. Đan..à. Bồ khi. Người Hà Nội ngày xưa hay thế nhỉ.

Cụ Thành:- Sau đấy cô ấy đến ở nhà Đốc tờ để chăm sóc cho ông. Khi đốc tờ khỏi bệnh, hai người thành vợ chồng. Sinh được đầu như ba người con, cháu chất đề huề. Hà Nội xưa là vậy đấy. Ở hiền gặp lành con ạ.

Long nhái:- Bao giờ cho đến ngày xưa ? Còn...Chán hoét. (*đẩy Quý hạt nhãn*) Thế mà mày còn bảo thiên hạ thiếu gì người tốt.

Quý hạt nhãn (ngọ nguậy thân hình):- Cái thằng này. Là tao mong thế chứ. Ờ ờ. An Hoàng.

An Hoàng :- Gì thế ?

Quý hạt nhãn:- Xem phơ búc đã có ai ủng hộ chưa ?

An Hoàng (lôi điện thoại ra, xem, lắc đầu, lẩm nhảm):- Mới có độc tin...Cái gì. Đoàn thanh niên trường Mỹ thuật gửi lời mời kết bạn này. (*thở dài*)

Quý hạt nhãn:- Thì mày kết đi. Biết đâu sự giỏi...Chà chà. 30 triệu một phát mỗ. Kinh nhỉ

Cảnh 4: Quán bia cỏ gần gầm cầu. Từ đây có thể nhìn thấy cụ Thành, Long nhái, Quý hạt nhãn, Vịnh xe ôm đang dắt xe về. Đổ lái xe và Ngân rỗ đang ngồi trước bàn bia trên có mấy cốc bia và đĩa lạc luộc.

Đỗ:- Đạo này ông đi đâu mà tôi tìm ông suốt ?. May lắm khờ thế nào hôm nay lại gặp được.

Ngân rỗ:- Nói phét. Tìm chó đâu. Mấy lần tớ đi qua nhà cậu hỏi vợ cậu thì đều thấy bảo đi với sếp. Còn tớ ý à ? Biết đi đâu ngoài ngòi xòe quạt. Mà không hiểu sao tớ mê cái món ấy thế. Hơn cả mê gái, mê vợ. Mặc dù tớ biết rõ ngòi vào là mất tiền, mất thời gian, rồi bực bội, cáu gắt, có lúc như phát rồ lên vì gặp con vượn đen.

Đỗ:- Theo tôi ông nên bỏ trò ấy đi. Lợi lộc hay ho quái gì .

Ngân rỗ:- Bỏ. Vài trăm lần định bỏ rồi nhưng có bỏ con mẹ nó được đâu. Cậu nói lợi lộc chả có chó gì. Đúng. Hôm nào may, sáng được vài đồng còi, chiều thua nôn ra một đồng, ít vài trăm, nhiều hàng triệu. Nhưng hay thì hay thật. Đánh bạc là trò chơi trí tuệ đấy. Như một trận đánh, phải mưu trí mới ăn được. Nó lại còn cho con người ta hi vọng.

Đỗ:- Nghe ông nói biết đồ đen ngăm vào máu rồi đấy.

Ngân rỗ:- Chuẩn không cần chỉnh. Mẹ kiếp mỗi lần ngòi vào sới là tớ tràn đầy ước muốn. Nhìn bàn tay chia bài đã thấy lằng lằng, rạo rục cả người. Đạo này tớ còn kết hợp cả lô, đề. Hi vọng càng lớn. Tiếc là chưa trúng. Tớ tin rồi tớ sẽ trúng. Ông trời đang thử thách tớ mà.

Đỗ (đưa cốc bia lên uống rồi nhổ ra):- Bia ở đây chán hoét, nhạt như đánh dĩ. Thế mà ông cứ nằng ngặc rủ tôi ra tận đây là sao ?.

Ngân rỗ:- Hai lý do để tớ lôi cậu ra đây bằng được. Một cậu bảo cậu đang có một việc cần gần bọn xã hội đen, bọn dưới đáy, bọn vô gia cư..Tóm lại là bọn ất ơ ở Hà Nội. Thì đây, từ chỗ này cậu nhìn đi. Chỗ góc gầm cầu kia kia, thấy đủ mặt anh tài chưa . (*chỉ tay về phía cụ Thành*) Kia kia. Đấy đấy. Đang nhón nháo nằm ngòi, trò chuyện, già trẻ, gái trai đủ hết. Thấy chưa ?

Đỗ :- Nhìn thấy rồi. Còn lý do thứ hai ?

Ngân rỗ (*uống bia*):- Với cậu tớ cũng không dẫu. Cậu chưa biết vợ tớ nhi ?

Đỗ (*lắc đầu*):- Đã bao giờ nhìn thấy quý phu nhân của ông đâu. Máy lần ông hẹn đến nhà rồi lại tìm cách một là vắng nhà hai là bận. Vợ đẹp hay sao mà phải dẫu.

Tiếng hát xẩm xa xôi từ đâu vọng đến: -*Chẳng thom cũng thể hoa nhài/ Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An.*

Ngân rỗ (*ngẩn người*):- Thanh lịch. Đẹp. Vợ tớ (*uống cạn cốc bia, ôm mặt*).Tớ là thằng đàn ông khôn nạn.Vợ tớ đẹp thể mà tớ không nuôi được vợ, không giữ được con...Tớ chỉ chết về cờ bạc thôi, vì thế nên bây giờ vợ tớ ...Vợ tớ...Hà nội gốc đây...Thế mà..Thế mà...

Đỗ:-Làm sao ? Nói tôi nghe xem nào. (*ngoảnh về phía chủ quán*) có bom mới thay mấy cốc này đi.

Chủ quán:- Bom mới. Bia mới. Có ngay, có ngay.

Ngân rỗ (*cố nén sụt sịt*):-Bia cũ cậu chê để tớ. Cậu uống bia mới đi. Tớ quen gu này rồi. (*uống bia*) Vợ tớ đẹp, phải nói đẹp. Giống tớ, dân Hà Nội gốc xịn thể mà bây giờ (*lắc đầu*). Thế mà bây giờTớ cố lôi cậu ra đây để tắm tía xem may có gặp được mục ta không.

Đỗ:- Bà ấy tôi qua không về à ?

Ngân rỗ:- Hai, ba ngày nay rồi (*thở dài*). Giờ chỉ đảo chốc lát qua nhà thôi.

Đỗ:- Sao lại thế ?

Ngân rỗ:- Rồi có lúc cậu cũng biết. (*lắm bảm*) Ngay cả lúc đói, nghèo, kể làm điếm thì chắt...Tràng An cũng vẫn nổi lên. Khôn nạn (*lắc đầu như chọt nhớ ra*) À này, thế cậu bảo định nhờ gì tớ nhỉ .

Đỗ:- Việc này phải hết sức bí mật không là chết tôi.

Ngân rỗ:- Có xiên công xá chứ ?

Đỗ:- Ông yên tâm. Kết quả càng nhanh thì tiền càng dầm.

Ngân rỗ:- Thế thì tốt rồi. Cậu nói đi. Dù việc gì chắc chắn tớ cũng sẽ làm được. Vì tớ đang cần tiền quá. (*thở dài*)

Đỗ:- Đây là chuyện của ông sếp trực tiếp tôi. Thằng con một của ông ấy tự nhiên bỏ nhà đi lang thang.

Ngân rỗ (*cướp lời*):- Ông ấy nhờ cậu, cậu lại nhờ tớ tìm nó về đúng không ?

Đỗ :- Không sai. Nó bỏ nhà đi ba bốn hôm nay rồi. Tôi nghi là nó chơi với bọn bạn không phải con nhà tử tế nên chúng nó lập mưu cho thằng này vào chòng để lợi dụng.

Ngân rỗ:-Bọn bụi đời ấy tinh quái lắm. Gì chứ nghiện hút là cái chắc. Chúng nó tầm biết thằng này con nhà giàu nên dùng hê rô in trói cu cậu, bắt nó nôn tiền ra nuôi cả bọn.

Đỗ :- Vợ chồng sếp cũng lo thế đấy. Thằng bé thì dại quá, cũng tại ham chơi nên mới mắc hợm bọn xấu

Ngân rỗ:- Sếp ông chắc làm to. Ông là lái xe riêng kia mà.

Đỗ (*nhìn quanh*) :- Đừng nói với ai đấy. Mới hơn năm chục tuổi, mà là thứ trưởng.

Ngân rỗ:- Hơn năm sọi mà là thứ trường thì kiếm lắm nhỉ, tiền vàng phải hàng kho. Mẹ kiếp chả bù cho mình, hơn bốn mươi lá vàng roi mà đồng xu rính đít không có, trơ khác hai bàn tay trắng.

Đỗ:- Mỗi người một số, bì ty làm gì cho mệt. Mình biết cái thân mình đã

Ngân rỗ:- Đùa tí chứ so thế quái nào được. Mà này có ảnh thằng nhãi không ?

Đỗ (Ngán người):- Ừ nhỉ, chết cha rồi. Khi đi quên không cầm tấm ảnh. Làm thế nào nhỉ. Tôi thì không nói làm gì nhưng còn ông phải biết mặt nó chứ. Hay để chốc nữa tôi về lấy đưa cho ông. Thế là lại chậm một chút rồi. Ông bà ấy lại muốn nhanh chóng tìm ra nó.

Ngân rỗ:- Làm ăn phải nhanh. Thời buổi này. Thôi, lúc nào có ảnh thì đưa, giờ cậu cứ tả cho tớ xem mặt mũi, bộ dạng cậu ám ấy ra sao để tớ nhận diện. Được chưa ?

Đỗ:- Ừ, có lẽ thế phải thế thật (*ngĩ*) Nó tên là An Hoàng.

Ngân rỗ:- Tên không quan trọng. Cậu cứ nói hình dạng, nhất là cái mặt của nó.

Đỗ:- Tầm thước. Mặt trái xoan, đôi mắt giống mẹ đẹp, lông mi cong, lông mày lười mác. Tóc cắt cao, trên chòm hơi quăn, da trắng nhìn hiền lành chứ không phải ngổ ngáo, chơi bời gì

Ngân rỗ (*lảm nhảm nhắc lại*):- Mặt trái xoan, mắt đẹp, lông mi cong, tóc cắt cao, da trắng, trông hiền lành...Hình như ...(*ngĩ ngợi*) Có gì đặc điểm nhất trên mặt nó không ?

Đỗ:- Đặc điểm nổi bật à ? Im im. Phải rồi, nốt ruồi nhỏ bên mép trái.

Ngân rỗ (*lảm bảm*):- Nốt ruồi nhỏ bên mép trái... (*vỗ đùi*) Trúng phóc. Đúng một trăm phần trăm rồi. Thằng ranh này...quả là không chệch vào

đâu được. Không sai một ly ông cụ. Vào hôm đó đi tắm mộ vợ. Đúng là trời có mắt đây.

Đỗ:- Ông gặp nó rồi đúng không ?

Ngân rỗ:- Gặp rồi. Ở chính chỗ kia kìa. Không biết bây giờ nó có nhót đi đâu không, chứ tớ đã nói là chuẩn một nghìn phần nghìn... mà thằng này...

Đỗ:- Nó làm sao ?

Ngân rỗ :- Không sao cả. Mà không như cậu nói là nó lành hiền không biết gì đâu. Vì chính tớ đã tận mắt chứng kiến thằng nhãi con ba tuổi ranh đã ăn chơi, cụp lạc ra phết đây.

Đỗ:-Làm gì có chuyện đó.Tôi không tin.

Ngân rỗ:- Rồi có lúc cậu phải tin. Mà thôi, tộp nốt đi, xong trả tiền. Phần xuống dưới kia. Biết đâu tùm sóng được cu cậu mình vớ món hời. Hi hi. (*hai gã đi xuống phía gầm cầu*)

Cảnh: Dưới gầm cầu. Cụ Thành, Long nhái, Quý hạt nhãn ngồi bàn tán. Lệ Thương nằm ngủ. Ở một góc, An Hoàng ngồi bó gối im lặng nhìn ra sông.

Long nhái:- Giá bây giờ có nhà thương làm phúc thì đỡ cho anh Vịnh bao nhiêu nhí.

Quý hạt nhãn: - Thế thì nói làm chó gì nữa (*kêu to*) Đừng mơ..

Cụ Thành:- Khẽ chứ con. Để cho chị nó ngủ một tý. Đêm qua mãi gần bốn giờ sáng mới về đây. Khổ, không biết có kiếm được tý nào không mà nom phờ phạc, người không ra người.

Quý hạt nhãn:- Con sẽ nói nhỏ hơn, nhưng kệ chị ấy. Đan...à à mạch. Nghề ấy phải làm đêm thức ngày mới ra tiền bà ạ. (*hát hàm chỉ về phía*

An Hoàng đang ngồi bó gối). Nhưng thằng kia, chả biết sao từ sáng đến giờ chỉ thấy ngồi bó gối là thế nào nhỉ ?.

Cụ Thành: - Kệ, đừng làm phiền nó. Trẻ như thế mà nghĩ ngợi là khổ đấy. Bần cùng. Mà thôi, không nói chuyện ấy nữa nghe chán lắm. Giờ các con tính làm thế nào đỡ cho nhà anh Vịnh. Được chút nào hay chút ấy. Chứ đã đến nước đem con bệnh viện trả về thì sớm muộn thằng bé đến hỏng mắt. Đã đến nước mổ rồi. Mà mổ là phải có tiền.

Long nhái:- Khó nhỉ. (*lắc đầu*). Nghe anh Vịnh nói con cũng thương anh ấy quá. (*rút trong túi ra*) Cầu trời trúng số xổ. Con có bao giờ chơi thứ này đâu, thế mà hôm qua bán được ít sắt vụn, mấy cái hộp cát tông, con mua liền ba vé. Lậy trời phật cho con trúng.

Quý hạt nhãn:- Không biết thằng An Hoàng đăng trên phơ búc có ăn thua gì không. Tý nữa hỏi nó mới được (*quay sang Long Nhái*) Mà thì trúng con mắt. Mắt tiền toi thôi. Giờ chỉ có đi ăn cắp, nhất là ăn cướp thì nhanh có tiền nhất.

Cụ Thành:- Ấy chớ. Đừng có làm cái việc thất đức ấy. Bà xin con. Bà bà cháu mình chắc kiếp trước có điều gì không phải nên kiếp này mới khổ thế này.

Tiếng hát xẩm từ xa vọng lại: - *Chẳng thơm cũng thể hoa nhài*

Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An

Long Nhái:- Tràng An là gì hả bà ?

Cụ Thành:- Ngày trước người ta còn gọi Hà Nội là Tràng An mà con.

Quý hạt nhãn:- Lắm tên thế có sinh thêm tiền không. Rắc ròi, lằng nhằng.

Cụ Thành:- Quý hạt nhãn. Những điều ấy không được nói lằng nhằng nhớ chưa

Lệ Thương (*ngáp, vươn vai*):- Cứ biết kiếp này mình khác gì chó lợn (*nhìn ra, thấy Ngân rỗ, Đỗ đang đi xuống*) Thôi chết.

Long nhái (*quay lại*):- Sao thế chị ?

Lệ Thương:- Thằng bỏ mẹ chồng chị lại đến kia kìa.

Long Nhái:- Hai ông kia ấy à? Thế chồng chị là ông nào ?

Lệ Thương:- Lão cao cao đấy, còn lão đi cùng chắc bạn bè.

Long Nhái:- Chồng chị thì em chưa gặp nhưng anh đi cùng thì em hơi biết. Người thảo lắm. Có lần em lang thang qua nhà, anh ấy nhờ em khuân hộ bao gạo từ ô tô vào rồi cho em tiền. Xe xịn lắm. Tưởng xe nhà anh ấy. Hóa ra anh ấy lái cho một ông cấp.

Lệ Thương:- Thôi chị giả vờ ngủ đây. Thằng chồng con có hỏi thì bà với hai thằng đừng nói gì cứ kệ. Chán lão lại về thôi (*nằm xuống nhắm mắt*)

Ngân rỗ :- Này, cô kia. Tôi nhìn thấy rồi. Không phải nằm xuống giả vờ đâu.

Cụ Thành:- Anh là ...

Ngân rỗ:- Bà biết gì mà can thiệp. Dậy đi, đàn bà thôi thây. Có nhà có cửa không về, lại lang thang đầu đường xó chợ.

Lệ Thương (*nhỏm dậy*):- Tôi không có tiền đâu mà đến tróc nã.

Ngân rỗ:- Cái thằng khách bỏ mẹ của cô hôm nọ đâu rồi ? Thằng ranh con có nốt ruồi ở má ấy

Đỗ:- Đừng quát to, nói đủ nghe thôi, không người ta lại tưởng có chuyện .

Ngân rỗ:- Đây toàn dân mặt hạng sợ chó gì .

Cụ Thành:- Anh đừng nói thế, chúng tôi khở sở, bản cùng thật nhưng chúng tôi cũng chẳng làm gì phạm pháp.

Đỗ:- Cháu xin lỗi, ông bạn cháu có tý bia nên...

Quý hạt nhãn:- Ừ. Nói như anh còn nghe được.

Ngân rỗ:- Cậu cứ lịch sự hã. Cứ để tớ hỏi là ra tất. Chúng mày biết thằng có nốt ruồi ở mép đâu không ?

Long nhái (nhìn cụ Thành, Quý hạt nhãn):- Nốt ruồi ở mép à. Hay là...

Quý hạt nhãn:- Nốt ruồi? Nó cũng nên. Để xem nào (gọi) An hoàng. An Hoàng...

An Hoàng (ngoảnh lại):- Gì thế ?

Đỗ:- Đúng rồi. Kia An Hoàng.

An Hoàng:- Chú Đỗ. Sao chú lại...

Ngân rỗ:- Hóa ra thằng này là con ông thứ trưởng xếp của cậu. May thế. Cậu thấy chưa ? Tớ vào cuộc một cái là ra vấn đề ngay. Vậy là ngon rồi.

Quý hạt nhãn:- Thằng An Hoàng con sếp, thứ trưởng ...Thảo nào...

Long nhái: -À ra thế ...

Lệ Thương (dậy nhìn An Hoàng):- Con thứ trưởng kia à? Sao lại thế nhỉ ?

Đỗ (nghe Lệ Thương nói ngoảnh lại):- Ồ...Kia ...cô ..Hóa ra ...cô là... (ngoảnh sang An Hoàng) Bố mẹ cháu mong cháu lắm. Về luôn với chú nhé.

An Hoàng:- Cháu không về đâu.

Ngân rỗ:- Thằng cháu đại thế. Con ông thứ trưởng. Nhà cửa tiền của tiêu vài đời không hết mà lại bỏ nhà đi lang thang. Để làm gì cơ chứ. Thôi. Về đi.

An Hoàng :- Không việc gì đến ông. Tôi không về .

Đỗ:- Mẹ cháu bị ốm nặng đang nóng lòng mong cháu. Cháu đừng bỏ đi nữa.

An Hoàng:- Cháu thương mẹ cháu lắm. Nhưng bố cháu ...

Đỗ:- Mai bố cháu đi công tác mấy hôm mà. Cháu về đi.

Lệ Thương (hỏi Đỗ):- Tôi ...Hình như tôi đã gặp anh đi cùng với ông ấy...Bố An Hoàng..

Đỗ :- Có thể ...Mà thôi, không nói chuyện ấy...Để tôi khuyên cháu nó về đã.

An Hoàng:- Chị đã gặp bố tôi. Đúng thế chứ ?

Ngân rỗ (hỏi Đỗ):- Thế là thế nào hả cậu. Tức là vợ tớ đã từng...với sếp của cậu à ?

Đỗ:- Không nói lằng nhằng nữa. Muốn rõ để lúc khác (*quay sang An Hoàng*). Cháu nghe chú nên về đi. Mẹ cháu đang ốm vì cháu bỏ đi. Cháu không về chắc sẽ nặng thêm thì khổ.

An Hoàng:- Chú bảo mai bố cháu đi công tác à ?

Đỗ (ngân ngữ):- Phải rồi

An Hoàng:- Thế thì mai cháu về .(*bỏ đi*)

Đỗ:- Kia cháu. Nghe chú nói này.

Ngân rỗ:- Thằng kia..Về nhà ngay.(*An Hoàng không quay lại cứ đi thẳng. Nói với Đổ*) Tôi với ông đuổi theo, tóm nó lại chứ...Không mình mất công toi à ?

Đổ:- Không bắt được nó đâu. Nó nói rồi. Mai nó sẽ về ... (*hai gã đi theo hướng An Hoàng đi*)

Quý hạt nhãn:- Kinh nhỉ. Hóa ra thằng An Hoàng là con ông cấp bự kia đây.

Lệ Thương:- Chị cũng đã từng gặp ông ấy .

Long nhái:- Chị cũng từng gặp bố thằng An Hoàng. Khi nào vậy ?

Lệ Thương:- Mới cuối năm vừa rồi, hồi chị làm ca ve ở quán Ca rao ke. Ông ấy xộp lăm. Có lần còn cho chị cả một cái ví mà ông ấy bảo mua ở Ý.

Quý hạt nhãn:- Thế kia à. (*vẻ thành thạo*) Đồ hiệu Ý bét cũng 50 chai đây. Còn đẹp không đưa em tẩy cho. Chí ít cũng được 2 chục chai.

Cụ Thành:- Thôi không nói chuyện ấy nữa. Bà bảo này. Thằng cu ấy con nhà giàu nhưng xem ra nó cũng thảo lăm. Hay là bà cháu mình bảo nó về xin tiền bố mẹ giúp anh Vịnh nhỉ. Một cái ví mua 4, năm chục triệu thì ba chục giúp người hoạn nạn chắc cũng cho được thôi.

Long nhái:- Bà nói đúng quá. Phải rồi, để con gọi điện cho thằng An Hoàng.

Cụ Thành:- Bây giờ đừng gọi nó vội. Để tối nay nó quay lại mấy bà cháu mình nói tường tận với nó thì hay hơn

Quý hạt nhãn:- Sợ nó về nhà ngay mình không bảo được

Long nhái:- Ngu. Mà quên, nó nói mai mới về à.

Quý hạt nhãn:- Ừ nhỉ. Tao quên

Cảnh 5: Nhà ông Viện. Ông Viện đi làm. Bà Thịnh ngồi thừ trên ghế .

B Thịnh (*vừa thấp hương xong*):- Không biết chú ấy đã thấy mỗi manh gì thằng An Hoàng chưa mà sáng nay đến đưa anh ấy đi làm cũng chẳng vào nói câu (*Lắc đầu*). Khổ thế. Ở nhà thì có con muỗi vo ve cũng không ngủ được. Vậy mà đi đã gần một tuần nay rồi, không biết ăn ngủ thế nào. (*thở dài*) Ở nhà bạn bè thì còn đỡ chứ lang thang thì khổ lắm. Chỉ sợ...Trời đất bây giờ máy ai có thể cho thằng bé tá túc...Con với cái...(*chấp tay*) Cầu trời khẩn phật...

An Hoàng (*ra*):- Mẹ.

B Thịnh (*giật mình*):- Ôi. Con tôi về đây ư ? (*vừa nói bà vừa đứng dậy*) Trời, phật run rủi. Thế là đúng rồi (*cầm tay con, nhìn mặt con*) Muỗi đốt mẩn tịt cả lên. Để mẹ lấy thuốc xịt...Chứ không sinh bệnh ra (*cầm tay con kéo vào*). Vào ngồi đây đi

An Hoàng:- Sao bảo mẹ ốm kia mà ?

B Thịnh (*vừa vào phòng vừa nói*):- Không ốm cũng gần như ốm đây này. Vào ngồi đi. Để mẹ lấy thuốc xịt đã (*vào phòng, nói từ trong*) Không biết lọ xịt muỗi để đâu. May quá đây rồi (*ra lại gần con*) Nhắm mắt lại. Con ngủ không mần à ?

An Hoàng (*hất tay mẹ ra*):- Không cần đâu mẹ. Con quen rồi. Thế ra con bị lừa à ?

B Thịnh:- Nào, nào...Cứ để mẹ xịt cho lặn các nốt này đi đã...Đừng gạt tay mẹ...Ừ, không xịt thì thôi. Có đói để mẹ đi làm cái gì cho mà ăn. Bánh mì ốp la nhé.

An Hoàng:- Con không ăn. Đúng là con bị chú ấy lừa rồi. Thế thì con đi đây.

Bà Thịnh:- Chú nào lừa con ?

An Hoàng:- Chú Đỗ lái xe cho bố ấy. Chú ấy bảo mẹ ốm nặng.

Bà Thịnh:- An Hoàng. Chú ấy không lừa con đâu, chỉ vì thấy mẹ khôn khổ thế này nên...Con đừng đi. Con rời nhà lần này thì mẹ chết mất.

An Hoàng:- Mẹ. Nhưng mà con không chịu được mỗi khi giáp mặt bố.

B Thịnh:- Dù sao ông ấy cũng là bố con. Bố con lúc nào cũng yêu con, muốn con sung sướng.

An Hoàng:- Nhưng con không chịu nổi ...Sao con lại có người bố như thế. Cứ nghĩ đến sự giả dối, trí trá của bố với thiên hạ là con thấy bức bối, khó chịu và xấu hổ thế nào ấy.

B Thịnh :-Làm thế nào. Cả thiên hạ bây giờ đều thế cả.

An Hoàng:- Ngay cả với mẹ. Nếu bố không lừa dối ông ngoại, lừa dối mẹ đưa mẹ vào tròng thì mẹ đã không phải làm vợ một người như thế ...

B Thịnh:- Số phận rồi con.

An Hoàng:- Mẹ đừng đổ cho số phận nữa. Con biết, nhiều khi mẹ cũng ghê sợ sự dối trá của bố nhưng rồi mẹ cứ cố chịu đựng bỏ qua tất cả để cam chịu. Vì thế ...

B Thịnh:- Bố mẹ có mình con. Bố muốn kiếm được nhiều tiền chỉ để mai sau con sung sướng, khỏi vất vả.

An Hoàng:- Nhưng mẹ có biết. Cách kiếm tiền bằng sự giả dối của bố đã khiến cho bao nhiêu người trong thiên hạ bị đẩy vào sự khôn khổ.

B Thịnh:- Mẹ là đàn bà ít tiếp xúc bên ngoài nên không thể biết. Mẹ chỉ muốn con thương mẹ, con đừng bỏ nhà đi lang thang nữa. Con còn phải ôn lại để thi vào đại học. Bố con đã lo lót hết để kì này con sẽ đỗ mà.

An Hoàng:- Mẹ biết không. Thiên hạ nhiều người khổ lắm. Một bà cụ già khổ quá phải ra ở gầm cầu. Một chị phải đi làm điếm lấy tiền nuôi chồng, những đứa bằng tuổi con không nhà không cửa...Rồi một người bố đi xe ôm con ốm mà không có 30 triệu để mổ cho thằng bé, đành đưa con về nhà nằm chờ chết.

B Thịnh:- Chuyện xã hội phức tạp vô cùng, biết thế nào được. Mình chỉ là người dân có bốn phận gì đâu. Họ khổ mấy mình có biết cũng chịu không làm gì được con ạ.

An Hoàng:- Sự khôn khổ đó cũng có phần của bố đây.(*chợt nhớ ra*) À, phải rồi, con nhớ ra là....

B Thịnh:- Gì mà hoảng hốt thế con ?

An Hoàng:-Mẹ cho con 30 triệu hoặc hơn có được không ?

B Thịnh :- Có phải con định giúp cho bác xe ôm không ?

An Hoàng:- Đúng rồi mẹ ạ. Trông anh ấy tội lắm, đưa con anh anh ấy sẽ chết nếu không có 30 triệu để mổ. Vậy mà...

B Thịnh:- Con có tấm lòng thơm thảo. Mẹ mừng. Có điều tiền bạc bố con giữ tất cả. Mẹ chỉ có tiền tiêu vặt hàng ngày thôi. Mỗi tháng bố con đưa cho mẹ 20 triệu cơm nước. Giờ cuối tháng rồi. Đầu tháng mẹ lại mua mấy hộp thực phẩm chức năng. Thành ra...Giờ chỉ còn khoảng bốn, năm triệu thôi.

An Hoàng:-Mẹ không có chìa khóa két à ?.

B Thịnh:- Có chứ. Nhưng mẹ chưa bao giờ tự ý mở. Vì...trước mẹ đi làm còn có lương. Sau bố con thấy mẹ yếu đau bắt ở nhà...Nên tiền là của bố con kiếm ra nên mẹ....

An Hoàng:- Vì con mẹ mở két đi. Lấy cho con năm chục triệu. Con cần lắm.

B Thỉnh:- Sao nhiều thế con? Mà mẹ không mở đâu. Mẹ không muốn mang tiếng..Bố con biết sẽ nghĩ sai rồi không tin mẹ nữa...

An Hoàng:- Thế thì con đi hỏi đám bạn bè vậy...Con cũng biết chúng nó chưa chắc đã có ...nhưng mà...(*quay định đi*)

B Thỉnh:- Con đừng đi. Mẹ xin con.

An Hoàng:- Con phải đi thôi. Con xin lỗi mẹ.(*quay đi*)

B Thỉnh:- An Hoàng. Thế thì...Mẹ đành vậy. Nhưng con phải hứa với mẹ là không đi nữa thì mẹ mới...Thôi cũng vì con...Mẹ .

An Hoàng:- Vâng. Con sẽ cố gắng để mẹ không buồn, không lo gì về con.

B Thỉnh:- Con chờ mẹ (*bà đi vào phòng trong*)

An Hoàng:- Mẹ sống giữa sự no đủ mà có được thanh thần đâu.

B Thỉnh (cầm một xấp tiền ra):- Trong két có mấy phòng bì bố con vừa mang về, mẹ không lấy sợ bố con biết. Mẹ vẫn lấy ở những xấp tiền nguyên, rồi mẹ sẽ chặt bốp từng tháng để trả cho bố con.

An Hoàng:- Mẹ thật thà quá.

B Thỉnh (đưa tiền cho con):- Con cầm lấy đi. Đưa cho bác ấy xong rồi về ngay nhé. Mẹ đưa đôi ra một tý để sau khi mở bác ấy còn tiền thuốc thang cho con bác ấy. Nhớ chưa, xong về nhà ngay .

An Hoàng (cầm tiền):- Vâng. Con sẽ.....

(*Ông Viện đột ngột về*)

Viện:- Thế nào ông con sĩ diện của tôi vẫn cần tiền à (*đến giật xấp tiền trên tay An Hoàng, quay sang bà Thỉnh*) Còn em nữa. Cứ thế này bảo sao con không hư ? Sẵn tiền đấy thì thụt cho con. Thảo nào nó vênh váo,

hỗn láo nói bố nọ kia, hứng lên còn bỏ nhà đi lang thang để dọa bố mẹ. Ngày, mẹ anh thì sợ, còn tôi. Anh muốn thế nào cứ thoải mái.

B Thịnh:- Kia anh. Có phải con nó lấy tiền để chơi bời gì đâu .

Ô Viện:- Không chơi bời thì đáng chừng nó về nhà lấy hàng xấp tiền để đốt cho vui à ? Anh nhắc lại. Tiền của anh làm ra là do bao nhiêu công sức, trí tuệ bỏ ra mới có, chứ không phải lá sấu rụng ngoài hè đường.

An Hoàng:- Thôi con đi mẹ ạ.

B Thịnh :- Kia anh. Anh đưa tiền cho con đi. Nó hứa là...xong nó sẽ về nhà mà

Ô Viện (dai lại):- Nó hứa xong nó sẽ về nhà. Xong là xong cái gì ngoài ăn chơi đàn đúm. Đó là chưa tính anh dính vào nghiện hút, công an bắt được, mặt anh phơi trên báo chí, vô tuyến thì liệu tôi còn danh dự, còn uy tín để làm việc không ? Còn em lại quá tin, con nói gì cũng nghe. Em có biết như thế là nói giáo cho giặc, là đưa thuốc độc, giết con chứ không phải yêu thương nó đâu.

An Hoàng:- Bố nên nhớ con không bao giờ nghiện hút

Ô Viện:- Anh tưởng anh nói là tôi tin à. Cuộc đời nhiều cám dỗ nấp dưới sự mỹ miều. Nào là tình bạn, tình yêu ư, lòng vị tha, sự rộng lượng ư. Hứ. Bịa tất

Bà Thịnh :- Con mình để ra anh phải hiểu tính nó chứ. Anh đã thấy thằng An Hoàng đã biểu hiện hút xách, nghiện ngập bao giờ chưa ?

Ô Viện:- Bố mẹ sinh con trời sinh tính. Em hiểu chưa ?(*quay sang An Hoàng*) Dù sao anh cũng là con tôi. Nhìn bề ngoài anh giống tôi đôi chút, còn trong lòng, tính tình lại giống mẹ anh. Lịch sự, tinh tế, mũi lòng, thương cảm...Tòan thứ vô bổ không mang lại đồng kềm nào. Còn

giờ, nếu anh cần, tôi sẽ cho anh số tiền này nhưng anh phải ở nhà cho mẹ anh yên tâm. Trước hết, anh nói rõ, anh lấy tiền để làm gì .

B Thịnh :- Con nó bảo để...

Ô Viện:- Anh hỏi con chứ không hỏi em .

B Thịnh:- Con cứ nói cho bố biết. Mẹ tin bố sẽ chấp nhận

Ô Viện:- Mẹ anh mớm lời rồi đây. Giờ anh nói đi chứ

An Hoàng:- Con cho anh xe ôm để anh ấy có tiền mổ cho con anh ấy bị bệnh nặng.

Ô Viện:- Bao nhiêu ?(*váy xếp tiền*) Chỗ này chỉ ít cũng năm chục triệu. Đúng không em ?

B Thịnh :- Vâng.

Ô Viện (*cho tiền vào túi*):- Tôi nói luôn. 5 chục triệu không phải là ít. Nếu anh dùng thì dù là việc gì, nếu xét thấy cần thiết, tôi cho anh không tiếc. Còn cho kẻ vu vơ, không quen thuộc, không mang lợi lộc gì cho tôi, cho anh, cho cái nhà này thì không thể. Hoàn toàn không thể.

B Thịnh:- Kìa anh. Con nó đang cần mà...Có phải con đã hứa với người ta không ? Mà chỉ có ba mươi triệu thôi đúng không con ?

An Hoàng:- Vâng. Con anh ấy đang bị bệnh nặng, rất cần số tiền này đóng cho bệnh viện để mổ.

Ô Viện:- Hừ. Một việc của người cha vợ chú vêu nào đó mà em cũng cho rằng “con nó đang cần”. Sao cái gì nó nói em cũng gật đầu nỉ. Rồi rành em tin con một cách quá vô lý. Từ thiện không phải việc của nó, một thằng trẻ ranh chưa hiểu xã hội và những cạm bẫy của nó.

B Thịnh :- Anh cứ nói thế .

Ô Viện:- Sao ? An Hoàng. Anh đã tận mắt nhìn thẳng bé con gã xe ôm nào đó đúng là đang thập tử nhất sinh cần tới 30 triệu để mở không ? Anh có thể khẳng định gã xe ôm ấy đúng là đi xe ôm hay là một thằng bán lẻ ma túy trá hình.

An Hoàng:- Con tin là con anh ấy đang bị bệnh thật và anh ấy đúng là xe ôm.

Ô Viện:- Cạm bẫy chính là chỗ con dễ tin như thế đấy. Biết bao kẻ chụp đủ thứ mũ lương thiện, cao sang, có ý chí tiến thủ trước mặt mọi người nhưng rút lại chỉ là kẻ lừa đảo, chỉ rình lợi dụng lòng tốt của người khác. Con hiểu chưa ?

An Hoàng:- Bố đừng lấy mình ra mà suy diễn. Xã hội này không phải ai cũng như bố nói đâu

Ô Viện (cáu):- Anh nói tôi từ mình mà suy diễn à. Thằng này rõ thật là...

B Thịnh:- Em xin anh. Ý con nó định nói là ...

Ô Viện (nuốt cục nghẹn) :- Nó là con anh, anh không chấp.. Anh cấm em từ sau đừng bao giờ tự ý một mình mở két đấy. Nếu không anh sẽ mua két khác, hoặc đổi mật mã khóa. Nhớ chưa ?

B Thịnh :- Em xin lỗi anh.

Ô Viện:- An Hoàng. Con về nhà là tốt rồi. Bố yên tâm. Bố không trách móc gì đâu. Gạt bỏ ý nghĩ từ thiện vợ vẫn kia đi. Cuối cùng xin nhắc lại cho cả hai mẹ con hiểu. Tiền của nhà này không phải lá sấu rụng. 50 triệu, cây rưỡi vàng chứ đâu là vài đồng tiền lẻ rắc đám ma

An Hoàng:- Thế thì con chào bố mẹ.(*Quay đi , bước nhanh ra cửa*)

B Thịnh :- An Hoàng, con. Đừng đi. Đừng đi con ơi. Kia anh. Giữ con lại chứ .

Ô Viện:- Cứ để xem nó đi được bao lâu. Cám em dấm dúi tiền cho nó. Hứ. Vài hôm nữa túi chả mò về tôi xin chớ kể.

Cảnh 6: Cảnh dưới gầm cầu. Khoảng lúc chiều chớm muộn. Mưa lất rất

Long nhái (xé đôi nửa cái bánh mì đưa cho cụ Thành):- Bà ăn tý nữa đi bà.

Cụ Thành:- Thôi bà đủ rồi. Già rồi ăn mấy.

Quý hạt nhãn:- Thế thì đưa tao ăn vậy. Vói tao nửa cái bánh mì chẳng bõ bèn gì.

Long nhái:- Cái thằng, người bằng cái kẹo mà ăn thùng uống vại. Bà mới ăn chưa được nửa cái. Chỉ được cái thế là nhanh. Bánh mì phải nhai từ từ mới ngon, đút tòm vào nuốt có lúc nghẹn trọn mất chứ đùa.

Cụ Thành:- Con đưa cho Quý ăn nốt đi. Mà hay thật đấy. Ngày xưa Hà Nội gọi là bánh tây ba tê. Bà nhớ ở phố Duy Tân nay là Hàng Bài có hiệu bánh tây ngon nhất nhì Hà Nội. Sáng ra thấy nháp nhô toàn mũ phớt công chức đứng, ngồi quanh đấy chờ mua. Hồi mới nghe bánh mì bà cứ tưởng bánh khác.

Quý hạt nhãn (vừa ăn bánh vừa nhìn về phía hàng bia cỏ):- Thằng An Hoàng mãi chưa thấy đến nhỉ. Không biết nó có xin được bố mẹ 30 triệu không ?

Lệ Thương (đang tô son):- Chị biết ông ấy hảo tâm ra phết. Kì nào ngồi vói chị hát xong cũng dúi riêng cho chị hai tờ Polyme nhé. (*dở cái xắc*) Giả dụ không được, chị bán cái xắc này biết đâu chả được 2, 3 chục chai cũng đỡ.

Long Nhái:- Biết đâu đấy. Nếu được chị cho anh Vịnh chứ ?.

Lệ Thương:- Chị cho. Nhưng đừng để lão chồng bỏ mẹ của chị biết. Không thì...thằng (*mở cái ngăn*) à chà, đúng là cái ngăn này, mình chưa mở bao giờ.(*kéo khóa*).Cái gì đây. Đào ôi cái các. Đúng là các của ông ấy rồi. Phan An Viện, thứ trưởng.

Cụ Thành:- Những việc như thế này vào ngày xưa cũng hay lắm.

Long nhĩn:- Như thế nào mà hay hả bà ?

Cụ Thành:- Đây, cũng ở đầu phố Hàng Bạc nhà bà nói với Hàng Bè-Gia Ngư hồi bà còn nhỏ có nhà ông thợ kim hoàn người gốc Đồng Sâm Thái Bình giàu lắm.Tiền bạc nhiều vô kể, nuôi cả người ở. Khổ nỗi đường tử tước thì chỉ sinh được độc mụ con gái.

Lệ Thương:- Chuyện. Dân buôn vàng bạc ai cùng giàu.

Long Nhĩn:- Chị để bà kể đã nào. Đang hay

Cụ Thành:- Còn nhà hàng xóm phía Hàng Bè thì nhà nghèo ơi là nghèo, mà lại có đến chín người con. Ông bố kéo xích lô, bà mẹ thì muối dưa cà bán. Nhờ giỏi tám dưa con đều khỏe mạnh. Duy có đứa thứ chín thì đẻ ra quặt quẹo quá. Bà nhớ hình như nó bị cam tẩu mã hay sao ấy.

Quý hạt nhĩn:- Cam tẩu mã là gì hả bà ?

Cụ Thành:- Thấy mọi người gọi bị cam, nếu không chữa tiết nó ăn hết cả môi lên mũi đấy. Bà kể tiếp đã. Ăn bao nhiêu thuốc cam Bà lang Trọc cũng không khỏi. Đưa đến nhà thương họ bảo phải tốn tiền nghìn. Bố xích lô, mẹ dưa cà thì lấy tiền đâu. Vào một chiều mưa gió, mấy cây di lăng, sấu phía Gia ngư đổ như ngã rạ. Khi ngớt mưa, ông xích lô vừa kéo xe ra đi chở khách, thì ông kim hoàn đứng chờ trước cửa đưa cho gói vải ướt sũng bảo rơi trước cửa nhà ông xích lô. Ông kim hoàn bảo, chắc của ông nên nhặt trả. Xong ông kim hoàn về ngay. Ông xích lô giờ ra thấy trong có tờ nhật trình gói 20 đồng cân vàng.

Quý hạt nhân:- 20 đồng cân là bao nhiêu hủ bà ?

Cụ Thành:- Chết chết, kể chuyện cũ nên bà lại gọi theo giọng cũ. Tức là hai mươi chỉ vàng, vào hai lạng tức là hai cây bây giờ đây.

Lệ Thương:- Đúng rồi. Ngày trước Hà Nội toàn gọi là đồng cân thôi. Mẹ con cũng gọi thế mà (*lắm nhảm*) 20 đồng cân là hai lạng tức là hai cây, theo giá mấy hôm nay vàng 47, thì là 94 triệu. Ái chà một món tương. Không biết Hà Nội gọi cây chỉ từ bao giờ nhỉ. Gọi đồng cân nghe sang chứ.

Cụ Thành:- Từ ngày thống nhất đến giờ. Là gọi theo Sài Gòn đây.

Long Nhân:- Con biết rồi, bà kể tiếp đi.

Cụ Thành:- Ông xích lô đưa sang nhà ông kim hoàn bảo không phải của nhà ông ấy. Ông Kim hoàn khuyên ông xích lô. “VẬY là trời bù trừ cho ông để chữa bệnh cho cháu đây”. Cũng vì số tiền ấy mà thằng bé khỏi bệnh. Rồi đến một ngày cũng mưa gió, ông xích lô dẫn đứa con út đã khỏi bệnh sang nhà ông kim hoàn

Cảnh trong chuyện kể: Nhà ông kim hoàn. Ông bà kim hoàn đang uống nước.

Ông kim hoàn:- Công nhận, tang chè này ngon thật. Đậm, càng nhấm càng thấy vị ngọt

(*có tiếng gõ cửa*)

Bà vợ : - Mưa gió thế này không biết ai gõ cửa.

Ông chồng:- Bà tiện thể mở cửa mời họ vào

Bà vợ (*mở cửa*):- Kìa hai bố con bác, có việc gì gấp gáp lại sang nhà em lúc mưa gió thế này ?.

Ông chồng:- Mời bố con ông vào. May quá nước tôi vừa mới pha. Có ấm chè Ô Long chú học việc vừa biểu tôi qua.

Ông xích lô (bảo con):- Con vái ông đi. (*thằng bé cúi xuống vái*)

Ông kim hoàn:- Ấy chết. Có gì mà ông bắt cháu làm thế. Phải tội chết. Thôi, chú nhận rồi. Còn ông ngồi uống nước đã.

Ông xích lô:- Xin phép ông cho tôi được thắp nén hương vái gia tiên nhà mình rồi xin thưa chuyện ông bà.

Ông kim hoàn:- Vâng, tôi chưa hiểu điều gì mà ông làm thế. Nhưng... kính mời ông.

Ông xích lô (thắp hương rồi kéo con đến ban thờ):- Con vái các cụ đi con. (*hai bố con vái xong*).

Ô kim hoàn:- Tôi..Thật tôi...không rõ...thế là thế nào ?

Ông xích lô:- Thưa ông bà. Hôm nay ngày lành tháng tốt, tôi đưa cháu sang đây , trước tiên để cảm tạ ông bà vì công ơn trời biển của ông bà.

Bà kim hoàn:- Kìa ông, vợ chồng tôi đúng là không biết ý của ông. Sao lại...Thằng cháu này...Hôm cháu từ nhà thương về, biết cháu khỏi bệnh, khỏe hẳn. Tôi đã định qua rằm sang mừng ông bà...

Ô xích lô:- Vợ chồng tôi sinh ra cháu lần thứ nhất, ông bà lại sinh ra cháu lần thứ hai. Vì nhờ số vàng ông bà giúp cho cháu đã khỏi bệnh...

Ô kim Hoàn:- Kìa ông, số tiền ấy của ai đây rơi trước cửa ông bà, tôi vô tình nhìn thấy nên báo cho ông bà thôi, chứ không phải...

Ô xích lô:- Thưa ông. Nhà tôi hôm ấy đang hứng nước mưa làm dưa đã trông thấy tất cả. Bà nhà tôi còn bảo ông bà giữ ý sợ nhà tôi không nhận nên làm vậy. Tôi nghe thấy thế đã mang sang gửi lại ông bà. Ông bà

không nhận lại khuyên tôi bảo “trời phật thương nên bù trừ cho nhà tôi”. Lúc đó vì thương con nên đành mượn tạm ông bà để chữa cho cháu.

B kim hoàn:- Ông cứ nói vậy chứ...

Ô xích lô:- Hôm nay tôi đưa cháu sang một là cảm tạ ông bà, hai là nếu ông bà không chê thì xin ông bà cho cháu được ăn mày, làm con của ông bà...

Ô kim hoàn:- Vợ chồng tôi thật không biết nói gì trước tấm lòng của ông bà...Vâng, nếu được thế thì quý hóa quá. Chúng tôi xin chấp nhận ạ.

Ô xích lô:- Còn việc này nữa. Số tiền chữa cho cháu tất cả tính ra mất 12 đồng cân. Số tiền đó vợ chồng tôi xin ông bà cho nợ khi nào tôi có sẽ hoàn trả ông bà. Nếu tôi trả không được thì đòi các con tôi sẽ trả . Còn đây 8 đồng cân xin gửi lại ông bà.

Quý hạt nhãn (hét lên làm cảnh kể mất đi):- Ngày xưa Hà nội người ta đối xử với nhau hay thế nhỉ.

Lệ Thương:-Ngày xưa. Hà Nội là vậy đấy, còn bây giờ (*lắc đầu*)

Long Nhãn:- Im đi nào. Sau thế nào hả bà ?

Quý hạt nhãn:- Kìa thằng An Hoàng về kìa ?

(*An Hoàng từ dốc đi xuống*)

Long nhãn:- Được không ? (*An Hoàng lặng lẽ lắc đầu*)

Quý hạt nhãn:- Bố mẹ mày không cho chứ gì ? Đồ dã man, ích kỉ. Như ngày xưa thì...

Cụ Thành:- Quý. Không được nói thế. Để An Hoàng nó yên.

Quý hạt nhãn:- Bố mẹ nó giàu có như thế, 30 chai chỉ chưa bằng cái móng tay của họ thế mà. Ngày xưa người ta giúp nhau hai cây vàng...

Lê Thương (*lắm bầm*):- Giúp nhau những hai cây vàng

Quý hạt nhãn:- Ừ, hai cây vàng, gần trăm triệu mà còn dấu không muốn người được cho biết là ai cho. Thế mới là....

Cụ Thành:- Bà bảo rồi. Mỗi thời một khác, không thể so bì.

Quý hạt nhãn:- Nghe thấy đã điên rồi. Thế thì con anh Vịnh nguy mất.

An Hoàng:- Im mồm đi.

Long nhãn:- An Hoàng, bố mẹ mày bảo sao mà lại ...

An Hoàng (*thở dài, lắm nhảm*):- Bố tao bảo tiền không phải là lá sấu rụng...

Lê Thương:- Bố em. Ông thứ trưởng ấy bảo thế à (*cười, lắc đầu*)

An Hoàng:- Chị cười cái gì đây ?

Lê Thương:- Em muốn biết hả ? Thế thì chị chả dấu em nữa. Hồi chị làm tiếp viên, nói trắng ra là làm ca ve ở quán Ca rao kê 1. 2. 2. 1. Chị đã ngồi với ông ấy rồi. Mỗi lần xong, ngoài tiền mà anh lái xe của bố em cho, ông ấy còn cho chị khi một triệu, khi hai, ba ...Có hôm cả một, hai tờ đô xanh.

An Hoàng:- Cho chị. Đúng thế chứ ?

Lê Thương:- Chị nói điều làm gì. Trong ví ông ấy mở ra lúc nào chị liếc cũng thấy hàng xếp. Toàn tiền to.

An Hoàng:- Thế mà về nhà ông ấy luôn ra điều nghiêm túc này nọ, đối với mẹ em thì...Ngọt ngào, vờ vịt (*nghiến răng, hai tay rung rung*) sao lại thế, lại thế cơ chứ ?

Cụ Thành:- Lê Thương. Con kể điều ấy cho An Hoàng làm gì .

Lê Thương:- Tiền cho gái thì nhà lung tung khác chi cỏ rác, thế mà tiền để dành cứu con người thì lại bủn xin, ki bo thế sao.

Long Nhái:- Điên thật. Chả nhẽ con anh Vịnh.

An Hoàng:- Giả dôi, ích kỉ đến tàn nhẫn. Thế mà là bố tôi ư ? . Trời ạ

Quý hạt nhãn:- Mà y kêu thế thì có ra tiền không ? Hay là mà y chịu khó về cố chiều bố mà y may ra, ông ấy ...

An Hoàng (lắc đầu):- Không ăn thua gì đâu.

Long nhái:- Thế đành nhìn con anh Vịnh chết à ?

Lê Thương:- À có cách này có thể bắt ông ấy lòi tiền (*nhìn An Hoàng*) nhưng em đồng tình chị mới làm.

An Hoàng (buồm bã, lảm bảm) :- Cách này may ra ông ấy lòi tiền ra ư ? (*nói khẽ*) Chị cứ nói đi xem nào

Lê Thương:- Chị sẽ gọi điện cho ông ấy. Đầu tiên là nhũn nhận xin tiền, xin đủ 30 triệu.

Quý hạt nhãn:- Em nghĩ khó lắm. Chị lấy lý do gì.

Lê Thương:- Bảo chị đang cần tiền, mua cái gì, hay chữa bệnh chẳng hạn...

An Hoàng:- Chị gặp bố em lâu chưa ?

Lê Thương:- Hơn nửa năm rồi.

An Hoàng:- Thế thì không được đâu. Bố em bảo không quen chị, hoặc từ chối, hay bảo đi công tác nước ngoài, thậm chí hứa đấy nhưng không cho. Trong khi anh Vịnh đang cần gấp thế này

Lệ Thương:- Thế này vậy. Chị sẽ gọi điện nói thẳng cần tiền để cho một cháu bé chữa bệnh. Nếu ông ấy không cho chị sẽ gửi thư tố giác lên cơ quan ông ấy. Thậm chí gửi cả cho vợ ông ấy.

An Hoàng:-Đừng gửi cho mẹ em. Mẹ em hay nghĩ lắm. Mà đã nghĩ là mất ngủ, mẹ em ốm mất

Long nhái:- Thư viết chữ không ai tin đâu.

Lệ Thương:- Tao có cả ảnh. Con bạn tao năm ngoái đã lén chụp tao và ông ấy.(*bảo An Hoàng*) Em đừng giận chị nhé. Ông ấy ôm chị.

Cụ Thành:- Làm như vậy bà cứ thấy như thế nào ấy, kiểu như là là...

Quý hạt nhãn:- Tống tiền.

Cụ Thành:- Phải rồi, nó...Thất nhân tâm lắm.

Lệ Thương:- Không làm thế thì làm sao có được tiền mà giúp anh Vịnh chữa cho con anh ấy. Mà cũng chỉ là dọa thôi An Hoàng ạ .

Cụ Thành:- Ừ, dọa thôi con ạ.

An Hoàng:- Chị có số điện của ông ấy không ?

Lệ Thương :- Chị vừa tìm thấy cái các ghi tên ông ấy trong cái xác ông ấy cho chị.

An Hoàng (ôm mặt lắc đầu):- Chị...chị làm đi. (*Cúi mặt, hai tay nắm lại run run, bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên*)

Cụ Thành:- Chuông điện thoại của An Hoàng thì phải nghe đi.

An Hoàng:- Vâng (*nghe điện thoại*).Vâng tôi nghe đây. Anh ..anh ở Đoàn thanh niên trường mỹ thuật ạ.... Vâng, vâng...Em đang ở gầm cầu Long Biên chỗ phố Trần Nhật Duật ấy. Vâng vâng. Các anh ở gần đây ư ?. Vâng. Các anh xuống đi.Vâng. Đến chỗ có cái giống như lô cốt.

Vâng, có hàng bia cỏ. Các anh đi thêm tý nữa rồi xuống dốc, em giơ tay là các anh thấy thôi mà.

Long Nhái:- Điện thoại của ai mà dài thế ?

Lệ Thương:- Hay là. Cần thận... Trông mặt An Hoàng kia.

(Một tốp ba thanh niên áo xanh đi xuống dốc cạnh quán bia cỏ. An Hoàng đứng bật dậy)

An Hoàng (giơ tay vẫy):- Các anh ơi. Em đây. Em đây mà.

(Ba thanh niên đi đến trước mặt mấy bà cháu)

Anh thứ nhất (nhìn lướt tất cả):- Chúng chào chào bà, chào chị và các em.

Cụ Thanh (ngạc nhiên):- Chào các anh. Bà cháu chúng tôi...Không làm gì phạm pháp đâu ạ

Anh thứ nhất:- Thưa cụ, chúng cháu chỉ tìm một em tên là An Hoàng (*nhìn An Hoàng vẫn giơ tay*) Em là An Hoàng.

An Hoàng:- Vâng. Em đây ạ.

Anh thứ hai (chỉ bệ chân cầu): - Hai cậu này, mặt phẳng này hay nhỉ. Đủ vẽ một bức tranh đẹp về Hà Nội coi như nối tiếp luôn con đường gốm sứ đấy .

Lệ Thương:- Vẽ tranh ở chỗ này...Thế thì...

Anh thứ nhất:- Cậu này, để xong việc này đã. Thưa cụ. Việc chúng cháu tìm An Hoàng là thế này. Sau khi nhận được tin trên Phơ bức của An Hoàng về anh xe ôm cần 30 triệu để mở cho cháu bé. Một nhóm chúng cháu trong Đoàn thanh niên trường mỹ thuật đã mở đợt quyên góp từ tiền bán tác phẩm, tiền túi và nay đã đủ số tiền ấy. Nên hôm nay chúng cháu mang lại. Anh xe ôm ấy đâu ạ ?

Cụ Thanh (*run run*):- Đúng là trời phật run rủi cho người lành hiền. Tý nữa anh ấy sẽ..về đây...Các anh tốt quá. Nếu các anh tin thì cứ giao cho bà cháu tôi ...rồi chúng tôi sẽ về đưa cho anh Vịnh ấy.

Long nhái (*nắm chặt tay*):- Trời. Thế là con anh Vịnh được cứu rồi.

(*Lúc đó trời ngớt mưa, ánh nắng chiều bằng lên dội sáng vào chân cầu*)

Anh thứ hai (*trân trân nhìn chân cầu*):- Ánh nắng chiều màu sắc quá. Như toan nền cho bức họa

Anh thứ ba (*lắm bắm*):- Một đứa trẻ sẽ được cứu. Những con người này (*bản thân*)....Đúng, chỗ này nên có một bức tranh về Hà nội hôm nay... Mẫu là ..Cụ này, chị này, An Hoàng và cả hai cậu nữa này...Hay, hay...

Cụ Thành (*ngẩn người, lắm bắm*):- Trời tạnh mưa rồi. May thế...Có tiền mở cho cháu bé ...

Quý hạt nhãn(*đấm mạnh tay liên tục vào không khí*);- Đan Mạch...(*nhìn cụ Thanh*) à quên. Bỏ tiên sư nó. Sao tự nhiên lại bung lên thế nhỉ(*nhìn lên chợt phát hiện ra nắng*) À, hóa ra nắng. Chân cầu, sông bỗng sáng rực lên kìa. Tuyệt vời quá (*quên, gơ tay hét to*) Đan mạch...Đan..

Nhạc bùng lên

Màn

Chèm 26/4/2020 (nhằm 4/4 Canh Tý)

NGUYỄN HIẾU

